

D. MENKENS ~
VAN DER SPIEGEL

VAN JAAP EN JOOP
EN JANNEKE

**VAN JAAP EN JOOP
EN JANNEKE**

VAN JAAP EN JOOP EN JANNEKE

DOOR
D. Menkens van der Spiegel

Illustraties van Dick Herens

*G. F. Callenbach N.V.
Nijkerk*

INHOUD

	Blz.
I. Moppie	7
II. Een mooi plan	14
III. Dat valt niet mee	23
IV. O, wat erg!	33
V. Zwervertje	42
VI. Pannenpeter	51
VII. Als het Zondag is	63
VIII. Verjaarfceest	74

Hoofdstuk I

MOPPIE

Twee trouwe kameraden zijn het, die Jaap van Veen en Joop Bremmer. Altijd zie je ze samen. Ze zijn allebei negen jaar, zitten naast elkaar in de derde klas en de huisjes waarin ze wonen, zijn onder hetzelfde dak. Als je er van buiten tegenaan kijkt, zou je zeggen, dat het maar één huis was. Je ziet geen deur, alleen vier ramen. Aan de achterkant echter zijn twee deuren en daaruit begrijp je, dat er twee gezinnen in wonen.

Ja, door de ene deur gaat Jaap en door de andere Joop. Dat is altijd zo geweest. Ook toen het nog kleine Japie en kleine Jopie waren, woonden ze daar al. Bij mooi weer stonden er twee kinderwagens in het zonnetje, later speelden ze samen in één zandbak en nog weer later gingen de beide kereltjes op avontuur uit, de wijde wereld in. Wijd was om hun huisje de wereld werkelijk. Je kon ver over de velden kijken, tot daar, waar je 's avonds de zon zag ondergaan.

Langs de weg lagen boerderijen, vrij ver uit elkaar. Bij een van die boerderijen waren de huisjes van Jaap en Joop. Hun vaders werkten bij dezelfde boer. Ze waren ook vrienden, net als hun zootjes. En de twee moeders konden het eveneens best met elkaar vinden. Maar Joops moeder had het veel drukker dan de moeder van Jaap. Jaap was maar alleen en Joop had zes broers en zusjes. Hij scheelde vijf

jaar met zijn jongste zusje en elf jaar met zijn oudste broer. Die broer, Piet heet hij, is nu al soldaat. Doordat al die anderen zoveel ouder waren, kon Jopie niet met ze spelen en werd hij helemaal het makkertje van Japie. En dat vonden de twee jongetjes fijn.

Ze moeten een heel eind lopen naar school, want ze wonen nogal ver van het dorp. Een halfuur wel. Ze zouden dus om halfnegen van huis moeten, hè? Maar ze gaan al om acht uur. Er is zoveel te beleven onderweg, dat ze er best een uur voor nodig hebben. En hoe dichtter ze bij het dorp zijn, hoe meer kinderen er bij komen. Ten slotte is het een hele club. Maar Jaap en Joop beginnen de tocht samen en komen ook samen weer thuis, omdat zij het verst wonen. Natuurlijk lopen ze dat eind niet viermaal per dag. Tussen de middag blijven ze over. Ze eten hun boterham in school met nog een heleboel andere kinderen. Er zijn véél kinderen, die ver van school wonen. Uit alle richtingen zie je ze 's morgens op Leeuwenhoek aantrekken. Ja, Leeuwenhoek heet het dorp. Grappige naam, hè? Maar leeuwen zijn er niet, hoor! Alleen veel koeien en paarden en varkens, want het ligt midden in het boerenland.

Vanzelfsprekend zijn er ook andere dieren. Schapen en geiten en konijnen en honden en katten. Boer Hordijk heeft veel schapen en heel wat mensen hebben een geit. Maar bij Joop en Jaap niet. Daar hebben ze geen geitemelk nodig, want op de boerderij kunnen ze volop gewone melk krijgen. Nee, bij Van Veen en Bremmer hadden ze alleen maar een poes, tòt — er in Joops huis een hondje bij kwam. Dat bracht Piet, de oudste broer, op een keer mee. Moeder mopperde wel een beetje. Zeven kinderen en dan nog een hond.... Aan een poes heb je geen werk, die heeft alleen wat melk en eten nodig, maar zorgt verder voor zichzelf. En daar heb je nut van, want ze houdt je vrij van muizen. Doch van

zo'n hond had je enkel maar last, vond moeder.

Piet zei, dat hij er zelf voor zou zorgen en dat niemand last van hem hebben zou. Inderdaad zorgde hij voor Moppie. Het is een bruin hondje, die Mop, en hij heeft lange haren. Piet kamde die haren vaak en borstelde het diertje. Dan glom het. En hij leerde het allerlei kunstjes. Mooi zitten en pootjes geven, och, dat doen de meeste hondjes, hè? Maar Moppie kon veel meer! Die kon groeten als een soldaat. Piet zei dan: „Moppie, in de houding.” Direct ging Mop op z'n achterpootjes zitten. Daarna zei Piet: „Salueer.” Mop sloeg dan het rechterpootje tegen het oor en zat zo een tijdlang tot de baas zei: „In orde.” Of dat grappig was. Hij kon ook de kikkerdans. 't Had moeite gekost, om hem die te leren.

Maar Piet hield vol en ten slotte gelukte het. Hij zat dan weer op zijn achterpootjes, echter niet zo rechtop als bij de soldatengroet, meer iets in elkaar gedoken. Dan zei Piet: „Kwak-kwak, kwak-kwak,” en op de maat daarvan sprong Moppie rond. Natuurlijk kreeg hij altijd wat, als hij zo z'n best had gedaan. Piet had een trommel kaakjes en als hij daarmee rammelde, sprong het hondje als een dolleman in 't rond, kefte als een razende. „Is dat netjes?” vroeg Piet. Onmiddellijk zat Mop dan weer rechtop en stak beide voorpootjes in de hoogte. Dat was niet vergeefs, want dan ging de trommel open en kreeg hij ruimschoots zijn deel. Ook viel er dan voor Joop en Jaap wel eens een kaakje af, maar Piet zei: „Het is Moppie z'n trommel en die heeft er voor gewerkt, dus krijgt die de meeste.”

Je snapt, hoe leuk Jaop en Joop dat kleine Moppie vonden. Ja, klein blééf hij. Het werd geen grote hond. Zo'n aardig, klein beertje was het, en een grappig snuitje dat hij had. . . . Van die glundere oogjes, waarlangs zijn lange haren krulden en oortjes, die je aan dat kopje niet verwacht zou hebben.

Aan zo'n kopje horen hangende oorlappen, dacht je? Mis! Moppie's oortjes stonden rechtop. Dat leek erg leuk. En achter op zijn rug, net waar de staart begint, had hij een ronde, witte vlek. „Daar heeft zijn moeder hem met een sneeuwbal geraakt,” zei Piet. „Het kwam zó hard aan, dat het altijd een witte plek bleef.” Eerst geloofden Jaap en Joop dat, maar nu zijn ze wel wijzer. Nee, hoor, dat was een grapje van Piet. Maar die Piet heeft in elk geval het mooiste, leukste hondje van Leeuwenhoek en misschien wel

van de hele wereld. Ze zijn bij Joop thuis allemaal even dol op hem. Zelfs Joops moeder zegt, dat hij wel aardig is. Op school hebben onze twee jongetjes al heel wat over het hondje verteld. De juffrouw heeft een keer gezegd: „Je moest die Moppie eens meebrengen, Joop, dan kunnen we allemaal die aardige kunstjes eens zien.” Maar Piet wou er niets van horen. „'k Zal wel wijzer wezen,” zei hij. „Jij met Moppie op stap, nee, baasje, dat wordt niks. Zeker om hem te laten sarren door de grote jongens of er de meisjes mee om te laten zeuren. 't Dier zou er van door gaan en dan zie je hem nooit meer terug.” „Jaap en ik zouden wel goed op hem passen.”

„Nou,” zei Jaap, „en niemand zou hem wat doen. Daar zou de juffrouw best voor zorgen.”

„En als hij wegliep, kwam hij regelrecht naar huis,” zei Joop. „Maar hij loopt niet weg, want wij houden hem aan de lijn.”

„Jullie hebt niets te houden,” antwoordde Piet. „Mop blijft thuis.”

Maar nu is Piet onder dienst. Nu moet moeder voor Moppie zorgen. Erg prettig vindt ze dat niet. Piet heeft haar gevraagd, goed op hem te passen. Hij mag vooral niet op de weg komen. Het is wel geen drukke weg, maar er komen toch nu en dan auto's langs. Moppie zou overreden kunnen worden. Er moet daarom op gelet worden, dat de poort in de schutting gesloten blijft. Hij moet achter het huis blijven. Daar loopt hij in de tuin en kan ook op het land van de boer komen. Dat mag hij wel. Hij is geen lastig hondje. Hij loopt op het smalle paadje langs de sloot. En vaak doet hij het niet eens. Er is een plekje in de tuin, waar hij graag in het zonnetje ligt. Vooral nu het voorjaar wordt, kan het daar zo lekker zijn. De hele winter was het er te koud. Toen lag hij liefst bij de kachel. Maar in de tuin vindt hij het leuker. Daar is niemand, die op hem broemt. Binnen wel. De vrouw moppert zo over zijn lange haren, die uitvallen en dan zich vasthechten aan het karpets. Met de stofzuiger krijgt zij ze er niet af. Ze moet er voor over de grond kruipen om ze los te borstelen. Dan zegt ze: „Nare hond, ik wou, dat je weg was. Ze moesten jou ook maar in de kazerne nemen. Dan konden de soldaten plezier van je beleven.”

„Ik zal hem op een keer wel eens soldaat maken,” zegt Gerrit, een andere broer van Joop, terwijl de twee vriendjes er bij zijn.

„Nee, nee,” schreeuwen ze en Joop voegt er bij: „Dan zeg ik het tegen Piet.”

„Dan maakt hij jou soldaat, pas maar op,” dreigt Jaap.

Soldaat maken is een uitdrukking, waar iets anders mee wordt bedoeld, iets akeligs. Als een dier dood moet, spreken ze daar in Leeuwenhoek van „soldaat maken”. En dat zou Gerrit met die leuke Moppie willen doen?

Gerrit meent het niet. Hij zei het maar voor de grap. Niemand zou Moppie kwaad willen doen. Moeder ook niet, hoor! Die bromt wel eens, maar ze heeft toch geen hekel aan hem.

Toch is Moppie voor de anderen lang zo aardig niet als voor Piet. Ze hebben meer moeite, om hem zijn kunstjes te laten doen. Hij doet ze ten slotte wel, maar op een manier, of hij het vervelend vindt. Misschien heeft hij er weinig zin in, omdat hij er geen kaakjes voor krijgt. Alleen wanneer hij samen is met Jaap en Joop, is hij bereid, om te doen, wat hem gevraagd wordt. Hij weet, dat die hem ook wat lekkers geven. Jaaps moeder heeft meermalen wat voor hem. Een biskwietje of een koekje. . . . En Joop bewaart wel eens een stukje vlees of spek van zijn eigen eten. Dat moet stiekem gebeuren, want zijn moeder zou het misschien niet goed vinden. Het kan, omdat hij de meeste middagen pas warm eten krijgt, als hij tegen vijven uit school komt. Dan eet hij alleen en wordt er niet zo op hem gelet. Als hij dan iets krijgt, waar Moppie ook dol op is, stopt hij stille-tjes een stukje in zijn zak.

Jammer genoeg begint Moppie er een beetje vies uit te zien. Dat komt, doordat er nu niemand is, die hem kamt en borstelt. Piet doet het wel eens, als hij met verlof komt, maar hij slaat het ook meermalen over. Zo'n verlof duurt maar kort en bovendien vindt Mop het nooit prettig. Hij

laat het wel geduldig toe, maar zet er een zó ongelukkig snuitje bij, dat je wel kunt zien, wat hij denkt. Daarom zegt Piet: „In die paar uur, dat ik thuis ben, plaag ik het dier liever niet. Dan moet het feest voor hem zijn. Jullie kunnen hem toch ook wel eens onder handen nemen?”

Nou, feest is het voor Mop, als de baas thuiskomt. Hij brengt dan altijd een grote zak kaakjes mee. En Mop maar eten! Dan wordt hij verwend en is de eerste dagen na Piets vertrek écht balorig. Hij jankt van verdriet, als hij ziet, dat de baas weer vertrekken gaat.

Van het onderhanden nemen door de anderen komt niets. Geen der broers en zusters heeft er zin in. Ze vinden het niet nodig. Andere honden worden toch ook niet gekamd of geborsteld? Als hij in de regen loopt, wordt hij vanzelf wel schoon, denken ze, en anders moet hij maar gaan zwemmen.

Ja zeker! Moppie zal gaan zwemmen! Het water is hem te koud en te nat. Als in het voorjaar zijn nieuwe haren komen en de oude hem hinderen, rolt hij zich eens lekker om en om in de tuin. Je begrijpt, hoe hij er dan uit gaat zien. Echt jammer, hoor!

Hoofdstuk II

EEN MOOI PLAN

Het is de Donderdag vóór Pasen. Om halfvier begint de vakantie en vóór die tijd vertelt de juffrouw nog een mooi verhaal.

Zo'n laatste middag voor een vakantie is altijd leuk. Dan hoeft er niet zo hard gewerkt te worden als anders. Er wordt eens gezongen, er worden grapjes gemaakt en in alle klassen is het laatste halfuur gewijd aan voorlezen. Maar de juffrouw uit de klas van Jaap en Joop heeft beloofd, te vertellen en dat is nog fijner dan voorlezen. Vooral omdat deze juffrouw zo mooi vertelt.

„Duurt het nog lang, juf?” vraagt een meisje, als de juffrouw op haar horloge kijkt.

„Nog anderhalve minuut,” is het antwoord en dan ineens zit er niemand meer stil. Alles draait en wipt en praat. . . .

Jaap geeft Joop een elleboogstoot. „Fijn, jô.”

Juf haalt vlug de schriften weg, gaat op haar hoge stoel zitten en dan begint het. Ze vertelt over een land, hier vandaan. Je moet wel een paar weken met een grote stoomboot varen, om er te komen. Iemand, die ze kent, is er met zijn vrouw een halfjaar geleden heen gegaan en die heeft haar geschreven, dus is alles echt gebeurd. Dat is juist zo fijn. Een ware geschiedenis.

Ze vertelt, dat die reizigers eerst in een stad kwamen, waar veel zwarte en bruine mensen woonden. Maar daar bleven ze niet. In een klein bootje gingen ze een brede rivier op en

moesten zo nog dagen lang verder trekken. Juf vertelt wat ze onderweg zagen en beleefden. Dat was niet zo weinig. Sommige meisjes kruipen angstig in elkaar, als juf de gevaren beschrijft, die de mensen moesten trotseren om op de plaats van bestemming te komen. Griezellig gewoon. En als ze er eenmaal zijn. . . . Een raar soort mensen treffen ze er aan. Bosnegers. De koude rillingen lopen Jaap en Joop over de rug, als ze horen, hoe die lui er uitzien. Maar als ze van de kleine nikkertjes horen, moeten ze lachen. Grappige kindertjes zijn dat. Stel je voor, dat ze er hier eens een paar van in de klas hadden! Wat zouden ze kijken!

Over die kindertjes zijn evenwel niet enkel leuke dingen te vertellen, nee, ook droevige. Soms zijn ze ziek. Dat overkomt een kind hier ook wel, maar dan mag het in een fris bedje liggen, dan komt de dokter en geeft medicijnen. Een kind hier in Leeuwenhoek krijgt alles, wat het nodig heeft. Maar die kleine negertjes worden helemaal verkeerd behandeld. Vaak hebben die stumpertjes zere ogen en daar wordt maar niets aan gedaan. Vliegen en andere vieze beesten kruipen er in rond, de kindertjes wrijven er in en het gebeurt meermalen, dat ze blind worden. Heel veel sterven er in de grootste ellende. En ook de grote mensen hebben soms verschrikkelijke ziekten, waarvoor niemand raad weet. Of er dan geen dokter is? Welnee! Er is wel een zogenaamde medicijnman, maar die maakt de kwalen vaak nog erger. En hij zegt, dat alles door boze geesten komt. De mensen zijn ontzettend bang voor die geesten en doen van alles, om ze maar tevreden te stellen. Dat komt, doordat ze nooit iets van de Here Jezus hebben gehoord. Ze weten niet, dat Hij is gekomen, om de mensen gelukkig te maken, ook de zwarte mensen, dat Hij hun ziekten wil genezen en ze zalig wil maken. Hij wil ze verlossen van alle angst, Hij wil ze een heerlijk leven geven en ze later bij Zich in de

hemel nemen. Dat wordt nu aan die mensen door zendelingen verteld. Er worden dokters heen gestuurd, om ze te helpen. De meneer en mevrouw, die aan de juffrouw geschreven hebben, zijn er daarvoor ook heen gereisd en ze hebben al heel wat van die stakkers uit de nood gered. Bovendien vertellen zij ze elke dag van de Here Jezus, die ook hun Heiland wil zijn.

Juf vertelt zó mooi, dat ze het jammer vinden, als de bel gaat. Ze hadden best gewild, dat de vertelling nog wat langer geduurd had. Dat kan nu niet, maar juf zegt, dat ze na de vakantie nog meer vertellen zal. Dan mogen ze er ook foto's van zien. Hè, ze verlangen daar al naar.

Buiten zijn ze allemaal druk en vrolijk. Het is ook zo fijn, in elf dagen niet naar school te hoeven. En het is zulk mooi weer de laatste tijd. . . . Ze zullen veel buiten kunnen spelen, hoeven niet binnen te zitten, zoals in de regenachtige kerstvacantie het geval was. Het wordt beslist een heerlijke tijd.

Druk lawaaiend stuiven ze uit elkaar naar de verschillende richtingen, waar ze wonen. Ook de club, waarbij Jaap en Joop behoren. Haast hebben ze niet. Het is nu weer lang licht en de moeders weten wel, dat ze op zo'n dag haar kinderen wat later moeten verwachten. Er wordt gespeeld en gestoeid, er wordt gelachen, gezongen, gefloten. . . . En zoals 's morgens de club al maar aangroeit, slinkt hij nu weg, totdat de vriendjes weer samen het laatste stuk alleen moeten afleggen.

„Wat vertelde de juffrouw mooi, hè?” zegt Joop, nadat ze een stap of wat zwijgend naast elkaar hebben gelopen.

„Nou, pràchtig,” antwoordt Jaap.

„Ik wil later dokter worden, dan ga ik daar ook heen om die mensen beter te maken.”

„Dan word ik dominee,” zegt Jaap. „Dan gaan we samen,

jô. Dan ga jij ze beter maken en dan ga ik voor ze preken.”

„Daar moet je zendeling voor zijn en geen dominee.”

„Nou, dan word ik zendeling.”

„Weet jij het verschil tussen een dominee en een zendeling?”

„Nee, ik niet. Jij?”

„Ik ook niet, maar je zult er wel erg veel voor moeten leren. En voor dokter ook.”

„Hoe oud zou je er voor moeten zijn?”

„Wel meer dan twintig, denk ik. Misschien wel vijf en twintig.”

„Als het zó lang duren moet. . . .”

„We doen het toch, jô! Net zo akelig, als die mensen door zulke tovenaars voor de gek gehouden worden. Ik geef die lelijke kerels op d'r gezicht. Moeten ze maar niet zo liegen.”

„Ze denken misschien, dat ze de waarheid zeggen. Dan kunnen ze het natuurlijk niet helpen. Daarom moeten ze alles weten, wat er in de Bijbel staat en daarom ga ik ze dat vertellen.”

„Alleen maar akelig, dat het nog zo lang moet duren.”

„Er gaan in die tijd wel andere dokters en zendingen naar toe. Maar dat kost een hoop geld. Dat zei juf toch? Na de vakantie vraagt ze misschien wel of we er wat voor meebrengen. Je weet wel, dan zou ze er nog meer van vertellen.”

„Dan krijg ik misschien van moeder wel een dubbeltje of een kwartje.”

„Ik ook vast wel. Konden we er zelf maar wat voor verdienen, dat zou nog mooier zijn,” zegt Jaap en laat er met een diepe zucht op volgen: „Maar dat kan natuurlijk tòch niet.”

„Woonden we maar in een stad,” zegt Joop. „Weet je nog van die jongen, die pakjes voor de mensen droeg en daar

geld voor kreeg en toen voor zijn zieke moeder sinaasappels ging kopen?"

„O ja, uit dat boekje van jullie Antje. En toen ik bij mijn grootmoeder was, heb ik een boekje gelezen over een jongetje, dat zijn konijn verkocht en dat geld voor de zending gaf. Hadden wij maar een konijn.”

„Nou, wij hebben ook niks.”

„En wij kunnen hier niks ook. O ja, zeg, en dan die jongen, die kerstbomen voor de mensen thuisbracht en zoveel geld kreeg en toen dachten ze ook nog, dat hij het gestolen had. 'k Wou best, dat we in een stad woonden, jij niet?”

„Ja, daar is het veel mooier. Maar je zou nu toch geen kerstbomen thuis kunnen brengen.”

„Nee, dat is waar.”

Een beetje verveeld slenteren ze verder. 't Is toch ook wat, als je zo graag een heleboel geld voor de zending wilt verdienen en je weet niet hóe. Langer dan een week hebben ze de tijd, nu het vakantie is, en toch kunnen ze niets doen. Ze krijgen bijna nooit wat. Een enkele maal een paar centen van de boerin, als ze wat voor haar moeten meebrengen uit het dorp, maar met een paar centen doe je niet veel. Jaap bedenkt in stilte, dat hij misschien wel twee kwartjes van zijn moeder zou krijgen, als hij haar alles zei, wat de juffrouw verteld had, maar dat zou akelig zijn voor Joop, want die krijgt in geen geval meer dan één kwartje. Joop ondertussen prakkizeert en prakkizeert. . . . Als hij Moppie eens mooi opknapte! Zaterdag komt Piet. Als hij Mop dan eens had gekamd en geborsteld. . . . Zou hij dan geen dubbeltje krijgen?

Nee maar, nóu weet hij wat. Ja, dàt moest kunnen.

„Jaap,” begint hij, „weet je nog van die jongen uit die woonwagen met z'n marmotje? Hij kreeg dik centen, jô, en zoiets kunnen wij ook wel doen met Moppie. Wij krijgen

vast veel meer. Wat zie je nou aan zo'n marmot! Toch zeker niks? Maar als we Moppie zijn kunstjes laten maken, geeft iedereen ons vast wel een dubbeltje. Wat zal die juffrouw kijken, zeg, als wij samen met zo'n bonk geld komen aanzetten. We gaan elke dag, jô! Telkens een andere kant uit."

„Als mijn moeder het maar goedvindt. En ik kan ook niet iedere dag, want Woensdag ga ik met moeder naar mijn grootmoeder."

„Nou ja, elke dag gaat het eigenlijk ook niet. We moeten er niet vlak bij huis mee beginnen. Daar kennen de mensen

ons. We moeten door Leeuwenhoek heen zijn. Daar kent ons niemand. Ja, zeg, dan gaan we eerst de weg naar Langendam op. Daar staan de huizen veel dichter bij elkaar dan hier. Misschien verdienen we dan al wel tien gulden. Als ze ons allemaal een dubbeltje geven. . . .”

„Dat doen ze vast niet.”

„Vast wel. We zijn toch zeker met z'n tweeën? Dan is het de man nog maar een stuiver. En ik kan ook zeggen, dat het mooiste kunstje vijf cent meer kost.”

„Maar je mag toch niet om geld vragen?”

„Waarom niet? Het is geen bedelen, hoor!”

„Als je geld vraagt, is het wèl bedelen.”

„Nietes. Bedelen is geld vragen, waar je niks voor doet. Maar wij laten er Moppie kunstjes voor maken en we lopen er zo'n eind voor ook. Waar of niet?”

„Ja, maar ik ben toch bang, dat ik niet mag van moeder.”

„Moet je niet vragen, jô! Ik vraag ook niks. 'k Ga er gewoon van door. Ik doe een touw aan Mop z'n halsband, dat hij niet weglopen kan, en hup, daar gaan we.”

„Nee, zeg, dat is vast niet goed.”

„'t Is vast wèl goed. We doen het immers voor de zending? Ben jij al weer vergeten, hoe erg het bij die Bosnegers is? Juf zei toch, dat er zoveel geld nodig was om alles te betalen voor die dokters en zo? Dat is niet zo'n klein beetje. Geloof dat het duur is, zo'n lange reis en wat er dan nog nodig is om een ziekenhuis te bouwen en een kerk. . . . Als jij het aan je moeder vertelt, zegt ze het tegen de mijne en dan komt er niks van.”

„Als we zo maar weggaan, schrikken ze.”

„Welnee, jô! We zeggen, dat we naar het dorp gaan, spelen met andere jongens. Dat doen we in de vakantie toch wel eens meer?”

„Maar dan jokken we.”

„Niks, hoor! Dan gaan we echt wel even spelen. Bij Hartman willen ze Moppie ook graag eens zien. Weet je nog, wat Wim een keer zei? Die zei, dat ik een opschepper was en dat Mop onmogelijk zoveel kon. Nou, dan zal hij het zien. Ja, jô, zo doen we het. Jij vraagt maar aan je moeder of we naar Wim Hartman mogen. Dat doe ik ook. En dan zorg ik er wel voor, dat Mop meekomt.”

„Maar als je moeder dan ziet, dat hij weg is?”

„Ziet ze niet. Hij is toch wel eens meer een middag op stap?”

„Ze merken het tòch.”

„Ik zeg je van niet. Je zult eens zien, hoe fijn we wegkomen. We gaan Dinsdagmiddag. Moeder is dan erg vroeg op geweest, omdat ze wassen moet en 's middags gaat ze dan een

poosje slapen. Jij loopt dan vast op de weg en ik kom met Moppie achter je aan.”

„Maar als we 's avonds terugkeren, ziet je moeder je misschien met Moppie.”

„Wat dan nog? Dan hebben we het geld te pakken. Ze vinden het dan erg flink van ons. En als ze tòch kwaad zijn, nou, dan krijg ik een pak voor mijn broek. Maar dat heb ik best voor die Bosnegers over. O jô, het wordt zo fij-ij-ijn. . . .”

Joop begint te huppelen. Jaap huppelt ook. Ja, het zàl fijn worden, als ze juf geld kunnen geven voor die meneer van de zending, geld dat ze zelf hebben verdiend. Maar toch is hij bang, dat ze verkeerd doen. Hij zou er liever met zijn moeder over spreken. Maar als Joop dat niet wil. . . .

Het duurt gelukkig nog lang, voor het Dinsdag is. Er kan nog zoveel gebeuren. Misschien regent het wel. Dan moeten ze vanzelf thuisblijven. En Woensdag gaat hij met zijn moeder uit. Het kan trouwens ook nog wel zijn, dat Joop weer tot andere gedachten komt. Dat gebeurt hem wel vaker.

Hoofdstuk III

DAT VALT NIET MEE

Dinsdagmiddag en prachtig weer. Vandaag zal het gaan gebeuren. Dat Joop niet tot andere gedachten zal komen, weet Jaap nu wel. Elke dag heeft hij het gehad over het mooie plan. Mocht dat Jaap eerst niet best aanstaan, nu denkt hij er ook anders over. Nee, het kan nooit verkeerd zijn, als je iets voor de zending doet en het is net als Joop zegt: wanneer de twee moeders er van weten, mag het niet. Dat zou toch jammer zijn, hè?

Joops moeder is nog vroeger op geweest dan op andere wasdagen. De week is een dag korter, dus moet er harder gewerkt worden. Voor twaalfen hing heel haar grote was al lekker in zon en wind te drogen, toen vlug het eten klaargemaakt, daarna de afwas verzorgd en dan even de bedsteê in, voor ze aan de rest van haar werk begint.

Niemand is er nu in huis. Buiten is Joop nog, maar die zal wel gauw met Jaap naar Leeuwenhoek vertrekken, om met Wim Hartman te spelen. Dat vindt ze uitstekend. Aan Moppie denkt ze niet eens. Die zal in de tuin of in het land zijn.

Inderdaad is hij daar. En Jaap loopt op de weg met bonzend hart. Hoe zal het gaan? Zijn moeder is in het achterhuis bezig. Als ze daar maar blijft, want, komt ze buiten, dan ziet ze Joop en valt het hele plan in duigen.

„Kom dan, Moppie, kom dan . . .” Joop denkt ook aan

Jaaps moeder en kijkt angstig naar haar deur. Als ze daar toch uitkomt. . . .

Nee, de deur blijft dicht en Moppie komt kwispelstaartend nader. Joop pakt hem op, slipt de poort door en is even later bij Jaap.

„Hou vast, jô!”

Jaap neemt Moppie in zijn armen en Joop maakt een lang touw stevig aan de halsband vast, intussen het hondje tot stilte manend. Erg blafferig is hij gelukkig niet, maar àls hij zich ook liet horen. . . .

„Geef maar weer,” zegt hij tegen Jaap. „Ik draag hem nog een eindje. Als hij aan de lijn loopt, zet hij misschien zijn keffer open. Daarom moeten we dan wat verder weg zijn. Heb jij nog wat voor hem meegebracht?”

„Nou, òf ik. Kijk eens?”

Twee grote plakken janhagel haalt Jaap uit zijn jaszak. „Voor ons elk één. Dan hadden we wat te knabbelen onderweg, zei moeder. Maar wij laten iemand anders knabbelen, hè?”

„Dat zou ik denken.”

„Heb jij nog wat voor hem?”

„Nee, maar ik heb moeder om een boterham gevraagd,” antwoordt Joop. „Brood met boter vindt hij ook wel lekker. Zo, nou zijn we ver genoeg. Nou kan hij wel lopen.”

Als een razende schiet Moppie vooruit, merkt dan tot zijn teleurstelling, dat zijn vrijheid niet onbegrensd is. Die lijn, die akelige lijn. . . . Moppie trekt, gromt. . . .

„Koest. Stil. Bek dicht.” ’t Klinkt zo grauwerig, dat het diertje schrikt. Die kleine baas doet zo raar. . . . Dan is de grote baas heel wat aardiger. Die heeft hem wel geborsteld en gekamd en dat was niet prettig, maar hij praatte vriendelijk. En vriendelijke woorden horen hondjes liever dan zo’n snauw. Moppie heeft het niets naar zijn zin. Hij was

juist van plan, eens een fijn wandelingetje door het land te gaan maken en nou moet hij aan zo'n touw over die akelige weg lopen. En wat komt daar voor een lawaaiding aan? Zou hij dat eens een flinke knauw geven? Hij krijgt er geen kans toe, want baas Joop neemt hem bij zijn halsband en trekt hem aan de kant van de weg. Hij blaft nijdig naar de auto, maar dat is ook het enige, wat hij kan doen.

Ja, Moppie ziet er op het ogenblik weer keurig uit. Echt een hondje om mee voor de dag te komen. Piet heeft van zijn Paasverlof de tijd genomen, om hem eens een goede beurt te geven en er geducht over gemopperd, dat hij zo verwaarloosd was.

„Ik wou hem borstelen, maar moeder vond het niet goed,” zei Joop.

„Dat is voor jou ook geen werk,” kreeg hij ten antwoord. Of hem dat tegenviel. Hij had zich juist voorgenomen, Piet aan te bieden, Mop voor een dubbeltje iedere week een beurt te geven. Als Piet dat goedvond, zou moeder het ook niet verbieden, rekende hij. Dan kon hij elke Maandag een dubbeltje aan de juffrouw geven. Nu hij die kans misliep, zou hij vandaag extra goed zijn best moeten doen. Natuurlijk zullen ze thuis wel merken, wat er gebeurd is. Moeder heeft gezegd, dat hij om halfzes binnen moet zijn. Dan zijn Gerrit en Antje ook al thuis en zou het wel een wonder zijn, als niemand hem zag komen. Maar als hij dan een hoop geld heeft en zegt, dit voor de zending te hebben verdiend, krijgen ze misschien toestemming, om nog een middag te gaan. Dat zou nog leuker zijn. Joop is niet helemaal gerust over zijn onderneming en zou het vrij wat prettiger vinden, als vader en moeder er van wisten.

Kijk, daar zijn zowaar de eerste huizen van Leeuwenhoek al. Hebben zij eventjes hard gelopen? Doe ze dat eens na!

„Nou eerst naar Hartman, hè?” zegt Jaap.

„Nee, jô, dan verknoeien we te veel tijd. We gaan eerst verderop,” antwoordt Joop.

„Maar we hebben thuis gezegd, dat we naar Hartman gingen. Dan moeten we het ook doen.”

„Natuurlijk. Dat doen we op de terugweg. Als we nou gaan, moeten we de hele middag blijven. 't Zou ook wel kunnen zijn, dat Wim mee wou en dat doen we niet, hoor!”

„Nee, natuurlijk niet.”

„Juist goed, als we er maar kort kunnen zijn. Dan kunnen ze niet zo lang met Moppie omzeuren. De kunstjes zijn eigenlijk alleen maar voor de mensen, die betalen.”

„Dat doen ze bij Hartman misschien ook wel.”

„Maar daar durf ik niet om geld te vragen. Jij?”

„O nee!” Jaap durft aan niemand om geld te vragen. Dat moet Joop maar doen.

„Door Leeuwenhoek draven we, jô,” zegt Joop. „Niemand hoeft ons daar aan te roepen.”

„Ja, daar rennen we,” antwoordt Jaap. „We kunnen er al vast wel mee beginnen.”

Draven vindt Moppie leuk. Hij kan het best, al heeft hij korte pootjes. Alleen jammer, dat het baasje aldoor dat touw blijft vasthouden.

Leeuwenhoek is maar een kleine plaats. Als je denkt, dat je er middenin bent, stap je er al zowat weer uit. En wanneer je dan zo holt als die twee jongens. . . .

„Zullen we hier aangaan?” vraagt Jaap bij het eerste huis buiten het dorp.

„Ja, vooruit maar.” Ze stappen het hek binnen en dan ineens grijpt Joop Jaap bij de arm. „Terug, jô, hier wonen die van Oostendaal. Ik zag Henk achter in de tuin.”

„Wat geeft het eigenlijk? We doen toch geen kwaad?”

„Nee, maar het is zo gek, om bij jongens van school te komen.”

„Er wonen er hier vast wel meer,” meent Jaap.

Joop begrijpt dit ook. Natuurlijk wonen er aan deze kant net zo goed kinderen van school als in de andere richting. Joop had gedacht: aan deze kant kennen de mensen ons niet. Maar hij vergat de kinderen.

„We hadden beter helemaal niet naar Leeuwenhoek kunnen gaan,” zegt Jaap. „Als we de kant van Grotensteijn waren opgegaan, hadden we geen jongens van school getroffen.”

„Nee, maar wat hadden we dan thuis moeten zeggen? In Grotensteijn kennen we niemand.”

Gelijk heeft Joop. Hun moeders zouden gevraagd hebben, wat ze in Grotensteijn moesten doen en daar hadden ze geen antwoord op geweten.

„We moeten nou maar bij elk huis aangaan,” vindt Joop.

„Wonen er kinderen van school, nou, dan wonen ze er. Bij het volgende hek stappen we gewoon naar binnen.”

„Juffrouw, wilt u ons hondje eens zien? Hij kan kunstjes maken.”

„Ik zie hem al,” antwoordt de vrouw.

„Maar hij kan erg veel,” antwoordt Joop. „Kom, Moppie, in de houding.”

Moppie vindt het raar, dat de kleine baas dit van hem wil. Als hij thuis is, jawel, maar voor zo'n vreemde vrouw. . . .

Jaap breekt een stukje janhagel af. „Vooruit, Mop, in de houding.”

Nu doet hij het, kijkt verlangend naar Jaaps hand.

„Salueer,” gebiedt Joop. Ook daartoe is Moppie te bewegen, maar dan vindt hij het mooi genoeg, springt op Jaap af en hapt naar de koek. Jaap houdt het stuk goed vast en zegt: „Nee, eerst de kikkerdans nog.” Als antwoordt begint Mop te blaffen en te springen. „Geef het hem maar,” zegt Joop. „Misschien wil hij dan wel.” Maar

Moppie prakkizeert er niet over. De vrouw lacht en zegt:
„Waar komen jullie vandaan?”

„Van de Grotensteijnse weg,” zegt Joop. Dat is waar. Zo heet de weg, waaraan ze wonen. Maar hij begint in Leeuwenhoek en de vrouw denkt nu, dat ze dicht bij het dorp wonen.

„Het is een aardig hondje, hoor,” zegt ze. „Maar waarom komen jullie er hier mee?”

„Om te laten zien, wat hij kan,” helpt Jaap zijn vriendje.
„We gaan hem aan alle mensen laten zien,” zegt Joop. „We willen er geld mee verdienen.”

„Geld? Wat moeten nu zo'n paar kleine bengels met geld doen? Ik zal jullie allebei een appel geven. Eigenlijk heeft het hondje die verdiend, maar het houdt zeker niet van appels, hè?”

„Nee. Hij is wel dol op kaakjes.”

„Die heb ik niet, hoor!”

„Wel lekker,” zegt Joop, als ze in de appel bijten, „maar voor de zending heb je er niks aan. Zo'n akelig mens, om te zeggen, dat wij geen geld nodig hebben.”

„We hadden moeten zeggen, dat het voor de zending was,” meent Jaap.

„Ze weet misschien niet eens, wat dat is. We konden het haar toch niet allemaal gaan vertellen van die Bosnegers?”

„Iedereen weet toch zeker wel, wat de zending is?”

„Welnee! Alleen de mensen, die naar de kerk gaan.”

„Misschien ging ze wel naar de kerk.”

„Misschien wel en misschien niet,” wijsgeert Joop. „Maar dat kon je niet aan d'r neus zien. Nou hier maar heen, jô!” Mensenlief, daar zien ze al weer een jongen van school. En een meisje ook. Ze zijn al groot, zitten in een hogere klas. Misschien kennen ze hen niet.

„Juffrouw, ik kom mijn hondje laten kijken,” zegt Joop.

„Hij kent zulke mooie kunstjes,” zegt Jaap.

„We willen er geld mee verdienen voor de Bosnegers,” herneemt Joop. Deze mensen gaan natuúrlijk naar de kerk, dus die weten er wel van, denkt hij, maar de vrouw zet een verwonderd gezicht.

„Voor de zending,” verduidelijkt Jaap.

„Die knulletjes gaan bij ons op school,” vertelt de jongen. Ja, ’t meisje kent ze ook. „Hoe komen jullie hier?” vraagt ze.

„Op onze benen,” zegt Joop.

Daar wordt om gelachen. Er komt nog een meisje bij, een dat veel groter is. „Wat voor kunstjes kan je hondje?” vraagt ze.

„Van alles,” antwoordt Joop. „Natuurlijk mooi zitten en pootjes geven en spreken, als je hem wat geeft, maar hij kan ook salueren en de kikkerdans en dood liggen en door je armen springen en nog veel meer. En het geld, dat we met hem verdienen, geven we aan de juffrouw en die stuurt het naar de zending.”

„Nou, laat hem zijn kunsten dan maar eens vertonen.”

Moppie heeft al weer weinig zin. Pootjes geven wil hij wel en spreken ook, als hij een stuk janhagel krijgt, maar verder is er niet veel met hem te beginnen. Voor het „in de houding” moet hij al weer een stukje koek hebben en voor het salueren nog een. De eerste plak is al op. Als dat zo door moet gaan. . . .

„Hier hebben jullie allebei een cent,” zegt de vrouw, „en dan zou ik maar naar huis gaan. Weet je moeder er van, dat je zo op de bedel bent getrokken?”

„We bedelen niet,” doet Joop kortaf.

„We geven het geld echt aan de juffrouw,” zegt Jaap en gaat achter Joop aan.

Joop loopt met een kwaad gezicht het erf af. „Wat een kale lefhebbers, jô! Hoor, ze lachen ons nog uit ook. We kunnen

beter om hen lachen. Een grote boerderij, natuurlijk gruwelijk rijk en dan maar twee centen voor de zending."

„Als we niet meer krijgen, kunnen we beter teruggaan," vindt Jaap. Wie weet, hoe boos moeder zal zijn, als ze er van hoort. Dat woord „bedelen" zit hem dwars. En je moet maar rekenen, dat ze op school nog geplaagd worden ook, als die kinderen het vertellen.

„Jô, kijk eens, dat is pas een mooi huis. Daar krijgen we vast wel meer. We zeggen meteen, dat het voor de zending is en als ze het niet begrijpen, vertellen we het ze. Doen?"

„Ja, goed."

Wanneer ze het tuinpad oplopen, komt er juist iemand naar buiten. Joop neemt weer het woord. „Mevrouw, wilt u de kunstjes van ons hondje eens zien? Hij kan van alles en we gaan met hem langs de huizen, om geld te verdienen voor de zending."

„Het is voor de Bosnegers, juffrouw," verklaart Jaap en hij begrijpt niet, waarom Joop hem zo lelijk aankijkt. Joop vindt die Jaap een echte domoor. Tegen iemand, die in zo'n mooi huis woont, zeg je toch zeker mevrouw? De andere twee waren maar gewone vrouwen met bonte schorten voor, maar deze is zo deftig. . . . Dat die Jaap zoiets niet eens ziet! Nou, maar hij weet, hoe het hoort en gaat voort: „Ja, mevrouw, wij doen het voor de Bosnegers. Die hebben zulke erge ziekten. Van die grote zweren en zere ogen en een hoop kinderen worden blind. Onze juffrouw heeft er van verteld. Later wil ik dokter worden, dan ga ik er naar toe en Jaap, dat is hij, die wordt dan zendeling. Maar we willen nou alvast een hoop geld aan de juffrouw geven en dat verdienen we met mijn hondje. Hij kan salueren en de kikkerdans doen en nog veel meer."

„Zo, zo! En vinden jullie moeders het goed, dat je er zo samen op uit trekt? Wat denk jij er van, baasje?" Dit laatste

zegt ze in 't bijzonder tot Jaap, die een beetje verlegen ter zijde staat.

„k Weet niet, juf, eh. . . . mevrouw!”

„Dus jullie hebben het niet eens gevraagd.”

„Maar als we veel geld meebrengen, vinden ze het best, mevrouw! We willen zo graag erg veel verdienen voor die zieke negers.”

„Weet je wat? Kom even binnen, dan kunnen we eens praten. Nee, je hondje liever niet. Die wacht wel op jullie.”

Joop kijkt Jaap aan en Jaap Joop. Dit is iets, waarop ze niet gerekend hebben, wat ze ook niet prettig vinden. En Moppie buiten te moeten laten. . . .

„Ik moet hem dan ergens aan vastbinden, mevrouw,” zegt Joop. „Als hij wegloopt, zijn we hem kwijt.”

„Of als er eens een bedelaar kwam, die hem meenam. . . .”
Jaap kijkt rond en prakkizeert er over, of ze niet weg zouden kunnen lopen. Hij heeft helemaal geen zin om naar binnen te gaan.

„Bedelaars zijn nergens te zien en die stelen ook geen hondjes, hoor vent!”

„Maar deze is erg veel waard,” verklaart Joop. „Dat heeft onze Piet zelf gezegd. Hij is eigenlijk van Piet, ziet u! Piet is soldaat en hij heeft gezegd, dat ik goed op Moppie moest passen.”

„Zo. Dus het is nog niet eens je eigen hond. Nou, ik ben niet van plan, om jullie een uur te houden, want ik moet weg. Bind hem maar vast aan die paal. Je kunt dan vanuit de kamer het oog op hem houden.” Dat doet Joop en nu zit er niets anders op, dan dat de kereltjes achter mevrouw naar binnen gaan. Ze komen in een mooie kamer, mogen op zo'n prachtige, fluwelen stoel zitten en nu moeten ze natuurlijk alles vertellen. Jaap kijkt al heel benepen. Het kost hem moeite, om niet te gaan huilen. Waren ze

maar weer thuis. Joop vindt het ook nogal vervelend, doch hij bedenkt, dat het maar 't beste is, alles vlug af te handelen. Hoe gauwer gebeurd hoe beter.

Als hij klaar is met vertellen, wil de dame precies weten, hoe ze heten, waar ze wonen en wie hun juffrouw is. Ah, die kent ze. Nou, dan kan ze van juf wel horen, dat ze heus geen slechte jongens zijn en dat Joop gerust wel de waarheid verteld heeft.

Na enige ogenblikken van stilte begint mevrouw: „Jongens, wat jullie gedaan hebt, is niet goed. Jullie vaders en moeders zullen er niet best over te spreken zijn, denk ik. En die moeten het toch weten. Als jullie thuiskomt, moet je ze alles vertellen. Zullen jullie dat doen?”

Zacht zeggen ze: „Ja, mevrouw!”

„Het is erg mooi, dat jullie wat voor de zending wilden doen. Maar je had er eerst met je ouders over moeten spreken. En je had het ook aan je broer Piet moeten vragen, Joop! Want het hondje is van hem. Onthoudt voor heel je leven, dat je nooit voor een goed doel iets verkeerd's moogt doen. Wat verkeerd is, blijft verkeerd, al is het doel nog zo mooi. Uit het kwade komt nooit het goede voort. Begrijpen jullie dat?”

Weer zeggen ze: „Ja, mevrouw!”

„Kijk eens, hier hebben jullie ieder een kwartje voor die Bosnegerzending. Geef dat maar aan de juffrouw, als je haar de volgende week weer ziet. En hier heb ik iets voor jullie om onderweg op te snoepen. Nou, zou dat smaken?”

„Ja, mevrouw! O, fijn, mevrouw! Dank u wel, mevrouw!”

„Geef me nu maar een hand en dan vlug naar huis.”

„Dag, mevrouw,” zeggen ze en Joop voegt er nog aan toe:

„Dank u wel voor de fijne reep, mevrouw!”

„Ja, dank u wel, mevrouw!” zegt dan ook Jaap.

Met Moppie aan de lijn gaan ze de weg op naar huis.

Hoofdstuk IV

O, WAT ERG!

Daar stappen ze dan weer op Leeuwenhoek aan. Maar niet vlug en ook niet vrolijk. Dat ze die fijne, dikke reep chocola hebben gekregen, vinden ze wel prettig en met hun kwartje zijn ze ook blij, maar ze vinden het akelig, dat die mevrouw zoveel gevraagd heeft. En nóg akeliger vinden ze het, dat ze nu alles thuis moeten vertellen.

„Nou hebben we elk zes en twintig cent,” zegt Jaap.

„Niet veel, hè?” zegt Joop. „We hebben pech gehad. En die Mop is maar een akelig beest. Hij deed zowat niks.”

„Bij die mevrouw hoefde hij niet eens wat te doen. Die gaf het geld zó maar. Toch wel aardig, hè?”

„Ja, aardig wàs ze,” antwoordt Joop en bijt meteen een flink stuk van zijn reep af. „Lekker, jô!”

„Ja, erg lekker!”

„Waar zou deze weg naar toe gaan?” vraag Jaap, als ze aan een zijweg komen.

„Het is geen echte weg. Er groeit gras op. Het zal een pad naar die boerderij zijn.”

„Raar, hè? Wie zet nou een boerderij midden in het land. Reuze saai zal het er zijn. Er komt natuurlijk nooit iemand langs. Willen wij er eens gaan kijken?”

„k Heb er helemaal geen zin in. En we hebben die mevrouw beloofd, vlug naar huis te gaan.”

„We hoefden pas om halfzes thuis te zijn. En we zouden toch ook nog naar Hartman?”

„Als we alles vertellen, hoeven we dat niet te doen. En het is ook niks leuk, als Moppie toch geen kunstjes wil doen. Dan denken ze, dat je opgescheept hebt.”

„Nou wil hij misschien wel weer. Proberen?”

„Ja, goed.”

Moppie is er best over te spreken, als ze het pad opgaan. Hij rukt en trekt aan de lijn. . . . Wat nou? Wil hij van het pad af en het land in? Ah, daar is een sloot. Hij wil drinken. De jongens gaan achter het hondje aan en ja, hoor, hij heeft dorst. Sjonge, wat drinkt die Mop. Het is, of hij er niet genoeg van kan krijgen.

„Zo'n arm beest, hè?” zegt Joop. „Moest maar kunstjes doen en had een dorst. . . . Misschien heeft hij wel honger ook. Ik zal hem de boterham maar geven.”

Of dat Moppie bevalt! Nu heeft hij het pas naar zijn zin. Zo tussen die jongens in aan de slootkant te zitten en van zulk lekker brood met boter te smullen.

„k Heb nog een stukje koek. Zal ik hem dat ook maar geven?” vraagt Jaap, als de boterham verdwenen is.

„Dan mag hij eerst wel eens werken voor de kost,” vindt Joop. „Kom, Moppie, in de houding.”

Het hondje doet nu alles, wat de jongens van hem verlangen. Had hij dat straks bij de mensen ook maar gedaan!

„Niet alles geven, Jaap,” zegt Joop. „We gaan het nog even bij die boer proberen. Die lui daar midden in het land zien nooit wat. Die vinden het vast leuk en geven ons misschien wel wat. Dan hebben we tenminste een beetje méér.”

Daar voelt Jaap wel voor. Als ze méér geld meebrengen, zien vader en moeder, dat het toch zo'n kwaad idee nog niet was. Wanneer hij dat tegen Joop zegt, antwoordt die: „Laat ie fijn zijn, jô! Als we hier ook een kwartje krijgen en we vertellen alles eerlijk, dan mogen we misschien Donderdag wel naar Grotensteijn. Je zult zien, dat Mop nou zijn

best wel doet. Kon ik ook weten, dat de stumper zo'n dorst had?"

Ze komen overeind en stappen vol moed op de boerderij aan.

„Wat een kast van een huis, zeg!"

„Nou! Vast een erg rijke boer."

„Ja, vast wel. Al dit land is natuurlijk van hem. Ik geloof, dat hij daar zelf aankomt. Jammer. We konden beter de vrouw hebben. Vrouwen geven meer dan mannen, geloof jij ook niet?"

„Nee, hoor! Die twee van vanmiddag waren echte gierigaards."

Als ze dicht bij het hek komen, worden ze een beetje bang. Bepaald vriendelijk ziet de boer er niet uit.

„Zouden we maar niet teruggaan?" vraagt Jaap.

„Welnee, jô! Laat ie nee zeggen, dan hebben we nog niks verloren."

Een grote, ruwe kerel is het, die boer. Hij heeft een rood hoofd, een gezicht of hij in geen week geschoren is. Zijn ene wang is zo dik, of hij kiespijn heeft. Daar zit zeker een tabakspruim.

„Wat motten jullie hier, kwajongens?"

„We hebben zo'n leuk hondje, baas! Dat kan zulke aardige . . ." Een bruine straal schiet vlak langs Joops hoofd. Bah, wat vies. Jaap gaat een paar passen achteruit. Een kerel, die zo spuugt . . .

„Bijna raak, hè?" grinnikt de boer. „Mot je hier maar vandaan blijven, lelijk bedeltuig! Waar staat jullie wagen? Pas op, dat hij niet op mijn land komt. Ik kan nog wel met wat anders schieten dan met deze slapperdepap." Weer spuit hij een straal in Joops richting en nu is het raak.

„Vuile viezerik," scheldt Jaap en Joopbarst uit: „Bedeltuig? Jij bent zelf een bedelaar, een vuile, stinkende bedelaar."

Dacht je, dat we uit een woonwagen kwamen? Zeker omdat je d'r zelf in thuishoort. Mijn vader zal jou wel eens op je kop komen geven, vuile. . . .”

Het is een erg lelijk scheldwoord, dat Joop gebruikt. Jaap

schrikt er van en roept: „Kom mee.” Moppie begint vreeslijk te keffen, de boer fluit en daar komt een hond aan, zo groot en met zo'n valse kop. . . .

„Ik heb ook een aardig hondje. Pak ze, Cas!”

Met een vervaarlijk geblaf schiet de hond vooruit, Joop laat van schrik Moppie's touw los en holt Jaap achterna. Voort, voort, moeten ze. Die kerel, die hond, o, en waar is Moppie nou, hoor toch, hoe die grote hond blaft. En die boer komt achter ze aan. . . .

Maar het blaffen komt niet nader en de klompenstappen horen ze ook niet meer. Dan staan ze stil, kijken om. De boer staat weer bij zijn hek en houdt de hond bij de halsband.

„'t Was maar bangmakerij,” zegt Jaap.

„Jawel, maar waar is Moppie gebleven?”

„Daar gaat ie.”

Werkelijk, ginds draaft Moppie, maar — midden in het land. Hij holt maar verder, hoort het roepen van de jongens wel, doch is zeker te veel geschrokken, om bij ze terug te komen. Moppie, Moppie toch! Ze kijken naar de boer, maar die maakt een dreigende beweging, schreeuwt, dat ze van zijn land af moeten, want dat hij anders de hond loslaat. Ze rennen verder, al maar roepend: „Moppie, Moppie.” Eindelijk zijn ze weer op de grote weg, het gevaar van de boer met zijn hond is geweken, maar waar zal Moppie zijn?

„We moeten naar Hartman,” zegt Joop. „Misschien weten ze daar raad, om hem terug te krijgen.”

Het is niet ver naar Hartman. Alleen de vrouw is thuis. Die schudt het hoofd, als ze hoort, wat de jongens is overkomen. „Kinderen, wat zijn jullie begonnen met op het land van dronken Leendert te komen. Wees maar dankbaar, dat het nog zo goed is afgelopen. Die man is de helft van de dag dronken en dan is hij gevaarlijk. En die hond van hem. . . .

Dat is me er eentje! Daar is iedereen bang voor. Er had jullie heel wat kunnen overkomen, jongens!”

„Maar we moeten toch ons hondje terug hebben,” zegt Joop. „Ik durf anders niet naar huis. Het is van mijn broer, die soldaat is.”

„En het is zo’n léuk hondje,” vult Jaap aan. „Als die kerel het maar niet dood maakt.”

„Het beestje zal wel zó van hem geschrokken zijn, dat het ver bij hem vandaan blijft. En een hond vindt best de weg naar huis. Vanavond of morgenochtend zit hij wel weer bij jullie voor de deur. Ga nou maar als de wind naar huis.”

Er zit niets anders op, begrijpen ze. Jaap verlangt trouwens om thuis te zijn en alles aan moeder te kunnen vertellen. Het is zo’n verschrikkelijke middag geweest en het is zo erg, dat Moppie weg is. Hij móet er met iemand over praten en met wie kan dat beter dan met zijn moeder? Liep die Joop maar wat vlugger. Die slentert zo echt op de manier van: kom ik er vandaag niet, dan kom ik er morgen wel. Als Jaap hem tot spoed maant, snauwt hij: „Waarvoor zouden we ons haasten? Het is nog lang geen halfzes en een pak slaag komt altijd nog vroeg genoeg.”

Eindelijk, eindelijk zien ze hun huis. Nu nog even en ze zijn er. Gauw naar binnen en dàn. . . .

„Ben je er nou al?” wil Jaaps moeder zeggen, maar de woorden blijven haar in de keel steken, als ze ziet, hoe ontredderd haar jongen is.

„Moeder, o moeder, het is zo erg. Moppie is weg en dronken Leendert heeft ons achterna gezeten en een juffrouw heeft ons allebei een kwartje gegeven voor de Bosnegers en ze zei, dat we alles vertellen moesten en. . . . en dat we verkeerd hadden gedaan, maar. . . . maar het was toch voor de zending en. . . .”

„Kind, bedaar eens. Zal ik je een lekker kopje thee inschen-

ken? En als je dat op hebt, vertel je me alles. Dan begin je nog eens van voren af aan."

Uit het andere huisje klinkt een huilerige schreeuwstem. Die is natuurlijk van Joop. Joop heeft het nog veel moeilijker, omdat hij Moppie kwijt is. Arme Joop!

Fijn smaakt de thee. En heerlijk is het, hier zo rustig bij moeder te zitten. Nu is het vertellen niet moeilijk. O nee, helemaal niet.

Wanneer hij klaar is, is het enige minuten zó stil in de kamer, dat je de klok op de schoorsteenmantel kunt horen tikken. Gelukkig, daar begint moeder te praten. „Jaap,” zegt ze, „geloofde je heus, dat jullie goed deden?”

„'t Was toch voor de zending, moeder?”

„Waarom durfde je er dan niks van te zeggen? Je weet toch wel, dat vader en moeder graag wat voor de zending geven?”

„Maar wij wouen het zelf verdienen.”

„Op een manier, waarover je niet durfde praten. Dingen, die je niet aan vader en moeder durft vertellen, zijn altijd verkeerd, Jaap! En het is net, als die mevrouw zei: Het goede kan niet uit het kwade voortkomen. Jullie begrepen dat we het je zouden verbieden en daarom hielden jullie je stil. Maar je weet toch wel, dat we nooit iets verbieden wat goed is?”

Ja, dat begrijpt Jaap best.

„En hóe verkeerd het was, heb je nu ondervonden. De mensen geven heus geen dubbeltjes of kwartjes aan jongens, die met een hondje langs de deur komen. Bij die ene boer, waar jullie allebei een cent kregen, werden jullie uitgelachen en de mevrouw, die jullie een kwartje gaf, stuurde jullie meteen naar huis. Was je maar gegaan. Dan waren jullie Moppie niet kwijtgeraakt. En zeg, Jaap, erg prettig vond je het zeker in die mooie kamer niet, wel?”

„Nee, moeder!”

„Kan ik me begrijpen. Nee, jullie hebt jezelf wat wijs gemaakt. In elk geval wist je best, dat jullie Moppie niet meenemen mochten. Piet wou niet eens, dat jullie hem die keer mee naar school namen. Hij zou dus dat, wat jullie vanmiddag deden, helemaal niet goed gevonden hebben. En nou is het arme dier in het land van die boer aan het dwalen geraakt. Best mogelijk, dat we hem nooit terugzien.”

Nu komen de tranen opnieuw. „Moppie, Moppie, arme Moppie,” snikt Jaap. „O moeder, het was zo'n lelijke kerel. Zou hij Moppie dood maken?”

„Ik hoop van niet.”

„Juffrouw Hartman zei, dat hij vanavond of morgen wel weer voor de deur zitten zou.”

„Dat moet ik eerst zien, voor ik het geloof. Mop kwam nooit ergens. Best mogelijk, dat hij aan het zwerven gaat. En dat is dan jullie schuld.”

„O moeder, ik vind het toch zo erg. Moeder, ik heb er toch zo'n spijt van.”

„Kan ik me begrijpen, want het is erg. Het is in één woord verschrikkelijk.”

„Moeder. . . .” Huilerig en aarzelend komt het er uit.

„Mogen we voor Moppie bidden?”

„Natuurlijk. God zorgt ook voor de hondjes. Wie weet wat een goed huis het diertje krijgt.”

„Maar ik wou zo graag, dat hij hier terugkwam. Zou de Here Jezus dat niet willen doen?”

„Ja-ja! Twee jongetjes verknoeien de boel, die maken, dat zo'n hondje verdwaalt, en als de Here Jezus het nu maar gauw weer terugstuurt, dan is alles in orde. Zo bedoel je het immers, Jaap?”

Jaaps hoofd zakt voorover. Ja, zo bedoelde hij 't werkelijk.

„Weet je, waar je het allereerst om moet bidden?”

„Om vergeving,” antwoordt Jaapje zacht.

„Juist, om vergeving. Tenminste, als je 't met een oprecht hart kunt doen. Als je begrijpt, dat je kwaad hebt gedaan.”

„Ja, moeder, dat begrijp ik nou wel.”

„En als je om vergeving hebt gevraagd, dan mag je ook bidden voor Moppie. Willen we het samen doen, Jaap?”

Als Jaap „ja” knikt, neemt moeder zijn handen tussen de hare en vraagt met hem om vergeving, vraagt, of er Moppie geen kwaad mag overkomen en of hij, als het Gods wil is, weer terugkomen mag. Daarna wordt het zo rustig in Jaap. Moeder vergeeft hem ook. Later, als vader thuiskomt, spant het nog wel even. Vader is erg boos en zegt, dat hij gemeend had, zijn jongen beter te kunnen vertrouwen. Och, och, wat vindt Jaap dat erg. Maar toch wil vader het hem ook vergeven, als deze ziet, hoeveel berouw hij heeft.

En Joop? Jaap ziet hem vanavond niet meer. Joop is voor straf naar bed gestuurd. Die ligt in zijn bedstee op zolder stilletjes te huilen. Het is toch ook alles zo verschrikkelijk. Eerst de volgende morgen ontmoeten de twee vriendjes elkaar weer. En dan is Moppie nog niet terug. Joop vertelt, dat Gerrit 's avonds nog naar de boze boer is gefietst. 't Had niets geholpen. De boer had er over opgespeeld, dat de jongens zo maar met hun hond naar zijn huis waren gekomen. Ze hadden er niets te maken en het zou slecht met hen aflopen, als zij zich er weer durfden te vertonen. Van het hondje wist hij niets, zei hij. Dat had hij niet meer gezien. „Als het mormel me onder de ogen komt, sla ik hem dood,” dreigde hij. De boerin had Gerrit uitgelaten en gezegd: „'t Zal zo'n vaart niet lopen. Als we het beestje te pakken kunnen krijgen, zal een van onze jongens het wel thuisbrengen. Maar die dieren dwalen soms zo ver weg, hè?”

„Ik heb voor Moppie gebeden,” zegt Jaap.

„Ik ook,” zegt Joop.

Hoofdstuk V

ZWERVERTJE

Hoe het ondertussen met Moppie is gegaan?

Hij had gehold, tot hij niet meer kon. Och, wat was dat arme diertje moe geworden. En waar liep hij toch eigenlijk? Hij wist er niets van. Hij wist alleen, dat hij hier nooit eerder was geweest. Hij had nog nooit zo'n breed water gezien en hij had nog nooit op zo'n hoge weg gelopen. Die weg, dat was een dijk, maar dat wist Moppie natuurlijk helemaal niet. En dat touw sleepte zo akelig achter hem aan. . . . En het werd al maar later. Vreeslijke honger had hij. Dorst eerst ook wel, maar hij had het er op gewaagd, naar het brede water te gaan en er van te drinken. Lekker had het gesmaakt. Als hij nu ook maar iets te eten had gevonden, doch dat gebeurde niet.

Toen het helemaal donker was, ging hij maar van die hoge weg af en daar, in de laagte, kroop hij in elkaar. Een klein, bruin bolletje in het groene gras. Eerst sliep hij een paar uur. Toen werd hij wakker. Hij keek verwonderd om zich heen. Lag hij niet in zijn mandje? En wat een raar ding hing er aan de lucht. De zon was het niet. In de zon kun je niet kijken en in dit ding wel. Maar van de zon werd je lekker warm en dat werd je van dit ding niet. O, die Moppie was toch zo koud. . . . Hij trilde op zijn pootjes. Hij zou maar weer een beetje gaan lopen. Misschien kwam hij dan wel thuis. Die hoge weg ging hij niet meer op. Daaraan stond zijn huis niet, dat wist hij zeker. Hij zou het maar eens in de laagte

gaan proberen. Thuis was het ook wel niet leuk, zonder Piet en met die mopperende vrouw, maar hij wou toch, dat hij in zijn mandje lag. Hij zal net zo lang gaan zoeken, tot hij zijn huis vindt, hoor! Het hindert niet, hoelang hij lopen moet, als hij er maar komt.

Ja, als hij er maar komt. Doch hij loopt precies de verkeerde kant uit. En zijn honger wordt al maar erger. En zijn moeheid ook. Ten slotte komt hij achter een boerderij terecht. Daar is een hooiberg. Hooibergen kent hij wel en hooi is lekker zacht. Hij kruipt er in. Een beetje klimmen en dan vindt hij een fijn holletje. Hier ligt hij tenminste warm. Al gauw slaapt hij. Nu voelt hij geen honger meer. Hij slaapt nog, als het al lang weer dag is en hij wordt pas wakker, als hij kinderstemmen hoort. Wat zouden dat voor kinderen zijn? Joops stem is er niet bij en die van Jaap ook niet. Zou hij eens even kijken? Nee, hij doet het niet. Hier ligt hij veilig en je weet maar niet, wat ze met hem doen, als ze hem zien.

De kinderen spelen krijgertje. Ze hollen om de hooiberg heen. Dan roept er ineens een: „Kijk, een touw!” Hij trekt er aan en — daar rollebolt Moppie naar beneden. Niet te zeggen, wie het meest schrikt, hij of die jongen. Moppie heeft een hele pluk hooi meegesleurd, valt daarmee in het onderhooi en het duurt even, voor hij zich uit die warboel gewerkt heeft. Is dat ook een tuimeling, die hij maakte? Gelukkig dat het allemaal hooi was, waar hij in terecht kwam. Anders zou hij zich misschien lelijk bezeerd hebben. „Een losgebroken hond!” zegt de jongen.

„Wat een leuk beestje,” zegt een meisje. „Van wie zou hij zijn?”

„Vast niet hier uit de buurt,” zegt een ander meisje. „Anders zouden wij hem wel kennen. Kom, laten we hem meenemen naar moeder.”

Wat zal me nou gebeuren, denkt Moppie. Hij zou wel weg willen lopen, maar het meisje houdt dat touw al even stevig vast, als gisteren Joop het deed.

„Moeder, kijk eens, een hondje!”

„Waar hebben jullie dat vandaan?”

„’t Lag boven in het hooi en het touw hing naar beneden. We snapten niet, waar dat touw van was. Jan trok er aan en toen tuimelde die hond naar omlaag.”

„Een mooi diertje,” zegt de boerin en strijkt Moppie over de kop.

Hij jankt zachtjes en knabbelt aan haar klomp.

„Och, moeder, hij heeft vast honger.”

Nu krijgt Moppie brood. Lekker, vers tarwebrood. Dat smaakt! Sjonge, wat smaakt dat. En hij krijgt zowaar ook melk. Krijgt hij thuis nooit, of hij moet ze stelen van de poes. Dat doet hij wel eens, want hij vindt ze erg lekker. Baas Piet zegt, dat melk niet goed voor hondjes is, maar hij vindt ze lekker. En hier hoeft hij ze niet te stelen, hier geven ze hem zo maar een kom vol en als hij die leeg heeft, krijgt hij nog meer. Wanneer hij zijn buikje bolgegeten heeft, gaat hij van blijdschap „in de houding” zitten en salueren. Wat daarom gelachen wordt! Eigenlijk een beetje al te erg naar zijn zin en daarom begint hij maar niet aan de kikkerdans. Al die kinderen maken zo’n lawaai en er komen een paar mannen bij en nog een vrouw . . .

„Mogen wij hem houden, moeder?”

Ja, dat gaat zo maar, denkt Moppie. Moet ik eerst willen. En ik heb toch zeker zelf een baas?

„Hij is natuurlijk ergens weggelopen. Wie weet, hoe die mensen naar hem zoeken.”

„Wat doen ze zo’n klein hondje vast te binden. Kom maar, Pukkie, dan helpen we je van dat touw af.”

Toch wel aardig, vindt Moppie. Maar ze moeten hem geen

Pukkie noemen. Zo heet de poes van Jaap. En hij wil be-
slist geen katten naam hebben. Dank je wel.

De kinderen gaan nu met hem spelen. Ze gooien met een
bal en die moet hij pakken. Wel een leuk spelletje, maar hij
wil liever naar huis. Daar hoort hij en hier hoort hij niet.
Wacht maar. Zodra hij de kans krijgt, gaat hij er van door.
Hij krijgt de kans. Als de bal op een keer wat erg ver wordt
gegooid, schiet hij tussen al die klompenbenen door en holt
het hek uit. „Houd hem, pak hem,” wordt er geroepen.
Een meisje heeft hem werkelijk bijna te pakken, grijpt nog
net zijn staart, maar hij rukt zich los. Au, au, die arme
staart, maar Moppie is vrij en loopt als een haas over een
weg, die veel lijkt op de Grotensteijnse weg. Nu zal hij wel
gauw thuis zijn. Hij kan gerust wat langzamer gaan lopen,
want achtervolgers zijn er niet meer.

Het weer is ondertussen niet mooi meer. Wilde wolken
jagen langs de lucht en de wind waait steeds harder.

Helemaal niet leuk voor een zwervend hondje. Want zwer-
ven blijft hij. Die weg schijnt toch de juiste niet te zijn, dus
slaat hij maar weer eens een dwarsweg in, nog een en nog
een. . . . Wat duurt zo'n dag toch lang! En wat wordt dat
hondje weer moe! En die akelige honger komt ook terug.
Zal hij dan nooit thuis komen? Tegen het eind van de mid-
dag begint het ook nog te regenen. Wat zo'n beestje een
pech hebben kan! Waarom is hij maar niet op die boerderij
gebleven! Daar kreeg hij melk en brood. En nu — thuis
komt hij toch niet meer. En het wordt al zo donker. . . . En
hij is zo koud en nat. . . . Hij kan haast niet verder en hij
zou toch zo graag zijn huis nog vinden.

Die storm — die regen. . . . Hij moet maar even rusten daar
onder die struik bij dat huisje. Zo, hier zit hij wat beter. Nu
jaagt die boze wind niet meer tegen zijn snuitje. Wel
plenst de regen op hem neer, maar hij is toch al drijfnat en

kan niet natter worden. In mekaar gedoken zit ons hondje daar. De honger voelt hij nauwelijks meer. Hij voelt alleen maar, dat hij moe is. Hij zou willen slapen, maar kan toch niet zo maar in de modder gaan liggen? En modder is er overal. Nergens een droog plekje.

Moppie weet niet, dat er naar hem gekeken wordt. Moppie weet niet, dat er voor een der ramen in dat huis een meisje in een wit ledikant ligt. Dat meisje heet Janneke Mooiman.

Janneke is ziek. Al heel lang. Ze moet maar aldoor in haar bedje liggen. Dat is akelig. Soms verveelt ze zich zo. Er is niet veel te zien door het raam. Er komt weinig voorbij op de stille weg, waaraan haar woninkje ligt. Daarom keek ze vol belangstelling naar het kleine, verregende hondje, dat daar in zijn eentje aangesukkeld kwam. Ze dacht bij zichzelf: Waar zou dat beestje thuishoren? Van wie zou het zijn? En dat het nu juist hun eigen tuintje binnenstapte! Dat het daar onder die ribes ging zitten! Hondje, hondje, kijk toch eens op! Janneke ligt met zoveel verlangen naar je te kijken. Maar het hondje weet niets van die kijkende Janneke.

Was moeder er maar. Moeder is bezig in de schuur achter het huis. Ze zou een kit brandstof gaan scheppen. Ze heeft gezegd: „Het mooie weer is voorbij, Janneke! We zullen de kachel nog eens lekker opstoken. Dan doen we de luiken dicht en het licht aan. Dan is het gezellig, als vader thuiskomt.” Maar wat blijft die moeder nou toch lang weg! Als ze maar niet zó uit de schuur de luiken dicht gaat doen, want dan schrikt het hondje misschien en loopt het weg. Moeder, kom toch eerst even binnen. Die Janneke zou zo graag het hondje bij zich hebben.

Hoor, daar gaat de achterdeur open. Moeder zet de gevulde kolenkit binnen. Wil weer naar buiten, maar — hoort ze goed? Riep Janneke daar?

„Moeder! Moeder!”

„Ja, wat is er?”

„Kom eens kijken, moeder, er zit hier zo'n aardig hondje.”

„Wat je aardig noemt,” zegt moeder, als ze de ineengedoken Moppie ziet. „Een vies straathondje lijkt het me. Zeker een zwervertje.”

„Hè, toe, moeder, haal het even hier.”

„Maar Janneke, zo'n nat mormeltje kunnen we toch niet binnenhalen?”

„Moet het dan de hele nacht buiten blijven?”

„We zouden het in de schuur kunnen doen, tenminste, als het niet wegloopt.”

„Hè, moeder, nee, zo'n nat stumpertje moet bij de kachel. Dan wordt het lekker warm en droog. Toe nou, moeder!”

„Nou, we zullen eens zien.” Moeder gaat naar buiten en zou het niet erg vinden, als het hondje een goed heenkomen zocht. Dat Janneke van haar is zo erg meelijdend... Maar het arme kind is ziek, daar moet rekening mee worden gehouden. Ze wil haar meisje toch wel graag een genoegen doen.

Kijk, het beestje blijft zitten. „Hondje, hondje, ben je zo nat?” Moppie huilt klaaglijk. Hij heeft geen moed meer, om nog verder te gaan. En die stem klinkt zo vriendelijk. . . . Huup, daar heeft moeder hem. Janneke zit rechtop in bed en klapt in de handen van plezier. Ze was zo bang, dat het hondje op de vlucht zou gaan.

„Daar is hij.” Moeder heeft Moppie in een teil gezet en brengt hem zo op Janneke's bed. Weer huilt hij, trekt een zielig snuitje en bibbert van de kou.

„Och, moeder, wat een schat! Wat is hij koud, hè?”

„Nou en vies.”

Ja werkelijk, op de bodem van de teil komt een modderplasje te staan. Moeder weet niet goed, wat ze met dat natte beest beginnen moet. Zo'n langharig dier is maar niet in een paar minuten droog.

„Zou hij honger hebben, moeder? Hij snuffelt zo aan mijn hand. . . .”

„Best mogelijk.” Moeder haalt een snee brood en zo gulzig als het hondje daar toch in hapt. . . . In een ogenblik is de boterham op en reikhalzend ziet hij uit naar een tweede. Wanneer hij die ook verslonden heeft, zegt moeder: „Die dreumes was wel uitgehongerd. Geloof maar, dat hij nog wel meer zou willen, maar te veel ineens zou niet goed voor hem zijn. Straks kan hij nog wel wat krijgen, maar nu moeten we eerst zien, of we hem schoon kunnen maken. Weet je wat? Ik zal proberen, hem in een warm bad te stoppen. Dan droog ik hem flink af en mag hij voor de kachel. We zullen tenminste hopen, dat hij niet gaat bijten onder de behandeling.”

Nee, dat doet Moppie niet. Hij vindt dat wassen griezelig, maar het water is warm en dat is wel lekker. Och, en dan wordt hij toch afgedroogd. . . . Gewreven en nòg eens gewreven. . . . Eindelijk wordt hij in een badhanddoek weer

naar die gezellige kamer gebracht, maar als je denkt, dat nu het leed geleden is, heb je het mis. Nu moeten die natte haren nog uitgekamd worden.

Een pijn dat dit doet. . . . Heel wat erger dan het kammen van Piet. Hij jankt van pijn en angst.

„Och, moeder, dat arme diertje toch. U doet hem zeer.”

„Ja, m'n kind, maar als ik die haren zó laat drogen, krijg ik ze niet meer uit de war. En nu schijnt hij moe te zijn, hij spartelt tenminste niet tegen. Maar wie zal zeggen, hoe hij doet, als hij helemaal bijgekomen is?”

Werkelijk, Moppie is te moe, om zich nog te verweren. Er is al zoveel met hem gebeurd, sinds Joop hem gistermiddag meepakte, dat maar weinig hem meer schelen kan. Hij heeft tenminste die vreeslijke honger niet meer. De handen, die hem nu pijn doen, hebben hem eerst dat lekkere brood gegeven. Dat vergeet hij niet.

Eindelijk is hij klaar. Mal ziet hij er uit met die sluike, natte, lange haren, maar zelf merkt hij dat niet. Hij wordt op een kussen voor de kachel gelegd. Hè, wat zakt hij heerlijk diep weg in dat kussen. En hoe lekker warm is die kachel. Buiten loeit de wind en striemt de regen. Nog even hoort Moppie het. Dan valt hij in slaap. Hij slaapt zo vast, dat hij nauwelijks merkt, hoe hij een paar maal omgekeerd wordt, omdat hij aan alle kanten goed droog moet worden. Helemaal wakker is hij pas de volgende morgen tegen halfacht. Maar dan is hij ook echt uitgeslapen. Dan springt hij als een dolleman rond, schrokt zijn ontbijt naar binnen en wipt brutaal bij Janneke in bed. Of die dat fijn vindt! „Wat een lief hondje ben je,” zegt ze, „en wat ben je mooi! Ik wist niet, dat je zulke prachtige krullen had. Zeg, hoe heet je? Dat kun je niet vertellen, hè? Je hebt net een kopje, om Bobbie te heten. Vindt u ook niet, moeder? Ja, ik noem je Bobbie, hoor hondje!”

Bobbie en Moppie — dat scheelt niet veel. Het hondje keft vrolijk. Zeker een bewijs, dat hij tevreden is met zijn nieuwe naam.

„O, nee maar, moeder, kijk toch eens. . . .” Daar zit Moppie in de houding en salueert. Lang dat hij zo zitten blijft. . . . Hij wacht er natuurlijk op, dat iemand „in orde” zal zeggen. Maar dat schijnen die mensen niet van plan te wezen. Zal hij dan eens aan de kikkerdans beginnen? Ja, nu lachen die moeder en dat meisje zich tranen, maar het gaat toch helemaal niet, zoals het behoort. Er is niemand, die „kwak-kwak” zegt. Dat vindt Moppie jammer. Maar verder heeft hij het best naar zijn zin. Deze vrouw heeft hem gisteren pijn gedaan, maar dat zal nodig zijn geweest. Ze heeft een vriendelijke stem. Ze moppert niet. En dat meisje is zo aardig. . . .

Hij denkt er niet aan, nog eens weer op zoek te gaan naar zijn huis. Hij is veel te blij, dat hij hier is.

„O moeder,” zegt Janneke 's middags, „wat is die Bobbie toch een schat. Nu ik hem heb, verveel ik me helemaal niet meer. Ik hoop toch zo, dat er nooit iemand om hem komt en we hem houden mogen.”

„Dat hoop ik ook, kind! Dat hoop ik met heel mijn hart.”

Hoofdstuk VI

PANNENPETER

Joop en Jaap blijven maar uitkijken naar Moppie. Zou hij niet komen? Het kan best, menen ze. Hondjes zijn zo wijs. . . .

Joop hoopt, dat hij er zijn zal, voor Piet weer met verlof komt. Als dat niet zou gebeuren, durft hij zijn broer niet onder de ogen te komen. Kwaad dat die Piet zou zijn. . . . Moppie blijft Woensdags weg en Donderdags en Vrijdags is hij er nog niet.

„Weet je, wat we doen zullen?” zeggen de twee moeders tot elkaar. „We zullen er met Pannepeter over spreken. Die komt overal. Die weet misschien wel, waar 't beestje is.’ Als Jaap en Joop daarvan horen, zijn ze weer vol moed. Pannepeter weet zoveel en het is zo'n aardige man. . . . Wie Pannepeter is? Een man, die Vrijdagmiddags met een grote wagen langs de Grotensteijnse weg komt. Een grappige wagen is dat. Net een rijdende winkel. Er zijn pannen te koop en schalen en borden, kopjes en schoteltjes, allerlei glaswerk en nog andere huishoudelijke artikelen. Ook mooie vazen verkoopt Pannepeter en van die prachtige, gekleurde bloempotten en kunstbloemen, ja, zelfs allerhande speelgoed heeft hij bij zich. Het is een lust, om naar die wagen te kijken en voor de jongens een van de feesten, die alleen in vacaties te beleven zijn. Anders zien ze hem ook wel, want Vrijdags uit school komen ze hem tegen, maar het

is iets anders, of zo'n wagen je voorbijsnort en je Peter alleen maar in z'n cabine ziet zitten, dan dat hij stopt bij je huis en Peter bij je moeder binnenkomt, om te vragen, of ze wat nodig heeft.

Soms ook krijgen de jongens wel eens iets van hem. Joop heeft zelfs eens een bromtol van hem gekregen. Die was wel gedeukt en de verf was er wat af, maar hij deed het nog best. En Jaap kreeg een keer een schoolétui, dat een beetje beschadigd was. Je begrijpt dus, dat Peter een goede vriend

van de jongens is en je snapt nu zeker ook wel, hoe hij aan de naam Pannenpeter komt. Peter, die pannen verkoopt. Vrijdagmiddags wordt hij dus weer verwacht. Of zou het deze keer misschien Zaterdagmiddag worden, omdat de tweede Paasdag van de werkdagen afviel? 't Kan best, want Peter heeft het erg druk. Heel de omtrek rijdt hij af. Meestal is hij er omstreeks halfdrie. Jaap en Joop lopen om twee uur al naar hem uit te kijken. Zo'n wagen zie je al van verre aankomen. Maar om halfdrie zien ze hem nog niet, het wordt drie uur, halfvier. . . . Maar juist als ze de moed opgeven, zien ze in de verte de hoge, brede wagen naderen. Ze hollen naar huis, om het hun moeders te zeggen. Natuurlijk gaat hij overal aan en wordt het wel over vieren, eer hij hier is, maar hij komt dan toch.

Ja, hij komt. Als hij van het verdwenen hondje hoort, zet hij een somber gezicht. „Al weg van Dinsdag af?” zegt hij langzaam. „Dan geloof ik niet, dat hij meer terugkomt. Een hondje, dat in drie dagen zijn huis niet vindt, vindt het ook op de vierde dag niet, moet je maar rekenen.”

„Het is zo erg,” zegt Joop. „Het was van Piet, die onder dienst is. Hij zal zo kwaad zijn.”

„Ja, maar het was ook dom, om met zo'n beestje op stap te gaan.”

„Natuurlijk was het dom,” zegt Joops moeder. „Piet zal onze Jopie wel over de knie leggen. Dat heeft hij verdiend.”

„Er zijn meer honden,” zegt Peter. „Voor deze een andere, denk je maar.”

„Maar deze was erg leuk,” vertelt Jaap. „Piet had hem zulke aardige kunstjes geleerd.”

„Nou ja,” zegt Joops moeder, „er is niks aan te doen. Als Peter er niet van weet, dan weet niemand er van, wat jou, Peter?”

„Ik ben hem heus niet tegengekomen,” antwoordt Pannen-

peter. „Maar als ik hem ergens zie lopen, pik ik hem wel op. Is er nog wat nodig, vandaag?”

Nee, de moeders hebben nergens gebrek aan.

„Dan ga ik maar weer verder,” zegt Peter. „Ik ben laat, hè? Komt door de vrije Maandag. Alle mensen moeten tòch bediend worden, dus stomen we met dubbele kracht. Adé! Tot de volgende week!”

Werkelijk heeft Pannepeter haast, maar er is nòg een reden, waarom hij zijn bezoek zo kort maakt. Enkele uren geleden is hij bij Janneke's moeder geweest. Daar drinkt hij gewoonlijk een kopje koffie en maakt altijd een praatje met Janneke. Hij geeft haar wel eens een doosje kraaltjes en moeder koopt ook wel eens wat voor haar zieke meiske. De rest snap je al, hè? Ja, Peter heeft er Bobbie gezien en zijn geschiedenis vernomen. Hij had direct al gedacht: wat komt dat hondje me bekend vóór! Dat heb ik beslist al eens eerder gezien. Maar waar? Dat wist hij niet. Hij komt ook bij zóveel mensen. . . . Nu weet hij het wèl. Prettig vindt hij dat niet. Wat moet hij? Het hondje hoort bij Bremmer, maar die arme Janneke houdt er zoveel van. Haar moeder zei bij het weggaan: „Ik hoop toch zo, dat we nooit te weten komen van wie het hondje is. Ik zou me geen raad weten, als hij weer weg moest. Janneke is een ander kind, sinds we hem hebben. De hele dag is ze met hem in de weer. En ze eet veel beter. . . . En ze drinkt zonder mopperen haar melk.... De dokter zei gisteren, dat hij haar nog nooit zo vrolijk had gezien en dat ze veel beter was dan anders. Als we het diertje tòch in vredesnaam maar kunnen houden.”

„Waarom zou je hem niet kunnen houden?” heeft hij geantwoord. „Het is wel een aardig beestje, maar geen rashond. Waarde heeft hij niet. En ze zullen wel niet zo erg op hem gesteld zijn. Wie stuurt nou zo'n klein dier in zulk weer de deur uit. Nee, maak je daar maar niet ongerust over.”

Doch nu is hij zelf ongerust en niet zo'n klein beetje. Hij wist niet, wat hij zeggen moest. Hij vond het erg voor Joop, maar nog veel erger voor Janneke. Joop is een stevige, gezonde jongen en Janneke is een teer, ziek meisje. Bovendien is het Joops eigen schuld, dat hij het hondje kwijtraakte. Wie weet, wat er van het dier terechtgekomen zou zijn, als Janneke het niet gezien had en haar moeder het niet had binnengehaald. Hoeveel heeft die moeder er niet voor gedaán! Het is een gewaagde onderneming, een vreemd hondje in het bad te stoppen. Al is zo'n diertje klein, het kan bijten, hè? Peter vindt, dat het hondje bij Mooiman moet blijven, máár — hij weet, dat het niettemin bij Bremmer thuishoort. Het is het hondje van de oudste jongen en als die hem zulke leuke kunstjes geleerd heeft, is het te begrijpen, dat hij op het diertje gesteld is. Bovendien zit die Joop zo in de piepzak. . . . Hij heeft ondoordacht gehandeld, die kleine wildebras, maar hij meende het goed. Joop — Janneke, allebei aardige kinderen, maar van Janneke houdt Peter toch het meest.

Ze moesten bij Bremmer eens weten, dat ik hun Moppie in mijn handen heb gehad. Ze vlogen me aan! Maar ik heb toch geen leugens verteld. Ik heb gezegd, dat ik hem niet ben tegengekomen en dat ik hem oppakken zal, als ik hem ergens zwerven zie. Geen leugens, máár — ook geen waarheid. De mensen verwachten van me, dat ik ze help en ik houd ze voor de mal. Dat is niet in de haak.

„Ik moet er nog maar eens over denken,” besluit hij. Dat doet hij en ten slotte neemt hij zich voor, bij Mooiman te vertellen, wat hij weet. Gemakkelijk valt hem dit de volgende week evenwel niet. Die Janneke heeft weer zoveel te vertellen. En die moeder is zo blij. . . . en de dokter, die elke week komt, was weer zo tevreden. . . . Hij heeft gezegd: „Als het zo doorgaat met het kind, komt ze deze zomer

weer buiten. Ze gaat prachtig vooruit."

„En er is nog niemand om Bobbie geweest," zegt Janneke. „Bobbie is nou wel echt helemaal van mij."

Wat heeft die Peter het nu benauwd. Maar hij weet, wat zijn plicht is. Op het straatje voor de deur vertelt hij Janneke's moeder, wat ze de vorige week hem bij Bremmer hebben gezegd. Of die moeder schrikt!

„O Peter, mijn arme kind," zegt ze. „Kom je vandaag weer bij die mensen? Vertel je het hun dan?"

„Dat ben ik niet van plan," antwoordt Peter. „Ik laat het helemaal aan jullie over. Zie zelf maar, wat je doet."

Als ze me nu maar niets vragen aan die Grotensteijnse weg, denkt hij. Ik zal maar weer doen, of ik erge haast heb.

Nee, er wordt hem niets gevraagd. De jongens zitten weer op school en de moeders rekenen er niet meer op, dat Moppie terugkomt. Joops moeder vindt het niet eens zo heel erg. Ze zegt een keer tegen de moeder van Jaap: „Als ik wist, dat het beest een goed huis had, vond ik het best en zou ik niet om hem treuren. Ik ben 's morgens veel gauwer klaar, nu de boel niet meer zo onder de haren zit. Maar wat Piet zal zeggen. . . ."

Dat is ook de grote angst van Joop. Die vindt het natuurlijk nog erg, dat hij niet meer spelen kan met het hondje, maar veel erger is de vrees voor Piet. Hij wou, dat zijn broer het alvast maar wist. Hij wou, dat vader of moeder het hem maar geschreven had. Doch van brieven schrijven houden de Bremmers niet. Dat doen ze alleen in geval van nood. Zaterdag komt Piet weer thuis. Dan hoort hij het immers gauw genoeg?

Anders wil Joop graag opblijven, tot zijn broer er is, maar deze keer gaat hij liever vroeg naar bed. Hij heeft een beetje kiespijn, zegt hij. Dat kan best waar zijn, want hij heeft aan de rechterkant zo'n lelijke, holle kies zitten, waaraan hij

wel vaker pijn heeft. Maar anders gaat hij er nooit voor naar bed. Kiespijn wordt in bed juist erger. Daarom gelooft niemand hem. Zus Antje zegt: „Ik denk, dat jij gewetenspijn hebt, Joop.” En broer Gerrit zegt: „Morgen krijg je misschien nog wel ergens anders pijn ook.”

Nauwelijks ligt Joop in zijn bedstee, of hij hoort iemand aan de deur. Wie zou dat zijn? Piet blijft nog wel een halfuur weg en die gaat ook trouwens zo naar binnen. Wie is het dan? Op Zaterdagavond komt er nooit bezoek. Och, och, wat is die Joop nieuwsgierig.

Hij moest eens weten, dat het de man is, bij wie tegenwoordig Moppie in huis is. Dan sprong hij zijn bed uit en ging naar beneden. Maar hij moet tot morgen wachten voor hij het hoort.

Ja, het is Mooiman. Hij was al net zo verslagen als zijn vrouw, toen hij vernam, wat Pannenpeter verteld had. Zal zijn arm meiske nu Bobbie weer moeten afstaan? Vreuslijk zal dat voor haar zijn. Maar — eerlijk is eerlijk. Het is niet hun hondje, dus moeten ze het teruggeven, nu ze weten, wie de eigenaar is.

Vanmorgen heeft moeder het Janneke verteld. Wat heeft dat arme kind gehuild. „Maar moeder,” heeft ze geroepen, „als Pannenpeter niets zegt, horen die mensen toch niet, dat Bobbie hier is? Ze wonen zo ver weg. . . . Vast wel een uur. Ze komen hier natuurlijk nooit. Ze zullen hem nooit zien. O moeder, laten wij hem toch houden.”

„Het jongetje, dat hem kwijtraakte, is ook erg verdrietig, Janneke! En nog bang ook. Hij had Bobbie niet mee mogen nemen. Hij heeft er straf voor gehad. Bobbie is van zijn broer, die soldaat is. Vanavond komt die broer thuis. Dan zal er wat opzitten voor dat kleine jochie. Hij hoopt zo, dat het diertje voor die tijd terug is.”

„Bobbie, lieve Bobbie,” jammert Janneke. „Ik houd zoveel

van jou. Vast veel meer dan de ondeugende jongen, die je liet weglopen. O moeder, laat hem mij toch houden.”

„Als je iets houdt, wat je vindt, Janneke, wat doe je dan?”

„Stelen,” zegt Janneke zacht.

„Juist. En dat wil je toch niet? Zolang we niet wisten van wie Bobbie was, deden we goed met hem te houden. Toen dachten we, dat het een zwervertje was, hè? Maar nu weten we beter.”

„Bobbie, lief Bobbertje, ik wil je niet laten gaan. Je moet bij me blijven.” Al maar heviger huilt Janneke, ze schokt door haar bed, zo erg snikt ze. Bobbie vindt het akelig. Die wil zijn kleine vrouwtje troosten. Hij wil pootjes geven, hij salueert, maar het vrouwtje let er niet eens op. Dan gaat hij ook maar een beetje huilen en kijkt hulpeloos Janneke's moeder aan.

„Janneke,” zegt deze, als haar meisje wat kalmer wordt,

„Je weet toch wel, dat we zonde zouden doen, als we Bobbie hielden? Je weet toch wel, dat er in de Bijbel staat: gij zult niet stelen? Je wilt de Heer toch niet bedroeven?”

„Ik wou, dat ik Bobbie nooit gezien had. Was hij maar niet onze tuin binnengekomen.”

„Had je dan liever gewild, dat hij de hele nacht in de regen had gelopen met zijn hongerige maagje? Dan was hij misschien ziek geworden of dood gegaan. Zulke kleine hondjes zijn meestal niet sterk. Laten we blij zijn, dat jij hem zag en ik hem te pakken kreeg. Je moet nu maar denken, dat je een aardig logeetje hebt gehad. En we zullen vragen, of dat jongetje nu en dan eens op een vrije middag hier met hem komen mag. Dat vinden die mensen misschien wel goed. En later, als je weer beter bent, gaan we ook eens bij Bobbie thuis kijken. Dan neem ik je achter op de fiets. Je zult zien, dat hij je niet vergeet, die kleine slimmerd.”

„Ja, moeder!” Zo lusteloos komt het er uit. Janneke's tra-

nen stromen niet meer, maar haar nog vochtige ogen kijken moeder zo ongelukkig aan. En later, als ze eten moet, heeft ze geen trek. Liefst zou ze helemaal niet eten, maar ze weet, dat moeder het hebben wil, dus probeert ze het. Ze kan het bijna niet door de keel krijgen en een kwartier later komt alles terug. Dan is moeder al heel verdrietig. Daar is Janneke's ziekte mee begonnen met niet kunnen eten en overgeven. Ze deed dat al in geen maanden meer en nu ineens gebeurt het weer. Moeder denkt nu ook in stilte: Ik wou, dat we het hondje nooit hadden gezien, maar ze is wel zo wijs om niets te zeggen. Ze spreekt er met vader over. Die was van plan, Bobbie die avond weg te brengen. Dan zou de soldaat immers zelf thuis zijn? Nu zegt hij: „Ik zal er eens over gaan praten en vragen, of ze hem niet willen verkopen.”

„Hè ja, dat moet kunnen,” antwoordt moeder. Tegen Janneke zegt ze, dat vader Bobbie nog niet meeneemt. Misschien vinden die mensen goed, dat hij nog een paar dagen blijft.

Wat zijn nou een paar dagen, denkt Janneke. Maar toch zegt ze met een mat lachje op haar smal, bleek gezichtje: „O, fíjn, moeder!”

Zo stapt vader Mooiman dus 's avonds op de fiets. Janneke had het wel goed, dat het een uur lopen was. Het is maar twintig minuten fietsen. En daar had het hondje langer dan een dag over gedaan! Ja, maar het kwam, doordat hij de weg niet wist. Hij had feitelijk in een kringetje gelopen. Soms was hij veel verder geweest en dan weer veel dichterbij. Zo gaat het met een hondje, dat nooit buiten zijn eigen omgeving komt en dan opgejaagd en angstig in een verkeerde richting holt.

Wat kijken ze op bij Bremmer, als daar die vreemde man komt vertellen, dat hun hondje bij hem thuis is.

„Dan komt u mooi op tijd,” zegt vader, „want met ’n half-uurtje kan mijn oudste zoon er zijn en die is feitelijk de eigenaar.”

„Het was me ook om hem te doen. Ik ben van plan, hem te vragen, of hij het diertje zou willen verkopen.”

„Die hond?” valt moeder uit. „Man, wees wijzer! Zulke beesten krijg je overal voor niks. Menigeen, die met een nest jonge honden zit, is dolblij, als hij er een goed huis voor vindt.”

„Je kunt wel een ander hondje krijgen,” zegt Gerrit. „Ik hoorde dezer dagen juist, dat ze er bij Bakker weer een stuk of vier hebben, die nodig weg moeten. Daar is het hondje van mijn broer ook vandaan. ’t Zou er dus een van dezelfde moeder zijn.”

„Ja,” antwoordt Mooiman met een zucht. „Maar daar heb ik niets aan.” Dan vertelt hij van zijn dochttertje. Hij vertelt hoelang Janneke ziek is en hoe weinig ze vooruitging. Hij vertelt van de regenavond, toen ze het hondje kletsnat en hopeloos vies in de tuin zag zitten en hoe toen alles verder is gegaan. Hij vertelt ook, wat er die morgen gebeurd is en hoe akelig het kindje is geworden van verdriet, omdat haar Bobbie weg moest. „Anders had ik hem meteen wel meegebracht, maar nu wou ik zien, of er geen mogelijkheid was, om hem te houden,” eindigt hij.

„Wat een stumper, dat kind van jullie,” zegt moeder. „Als het aan mij lag, mocht de stakker hem houden, hoor! Uw vrouw heeft er ook het nodige mee te doen gehad. Ik zou het al een heel karwei vinden, om hem te kammen, als hij droog was, maar zo’n verregend mormeltje op te knappen — mij niet gezien!”

„We stonden er versteld van, dat hij alles zo goedig toeliet. Het is een lief diertje en de aardige kunstjes, die hij kan, doen ons Janneke schateren van pret. ’t Kind ging de laatste

week zienderogen vooruit, dat zei de dokter ook, maar hoe het nou moet. . . .”

Dat weten de anderen ook niet, want hierover heeft Piet te beslissen. Hoe zal die straks kijken!

Terwijl ze nog druk zitten te praten over 't geval, wordt buiten een fietsbel gehoord. „Daar is hij,” roepen er een stuk of vier tegelijk. Ja, daar is hij. Het verwonderde hem al, dat hij niet met vrolijk geblaf werd begroet, maar nu hij al die onthutste gezichten ziet en die vreemde man, begrijpt hij er niets van. Spoedig evenwel wordt hij uit de droom geholpen, hoort hij het hele verhaal.

„Die rakkers van jongens,” schreeuwt hij. „Waar is die kleine aap van ons?”

„In bed! Hij had kiespijn, zei hij!”

„Hij durfde mij niet onder mijn ogen te komen, maar dat zal morgen toch moeten en dan is hij niet gelukkig.”

„Hij deed op zijn manier een goed werk, want het was voor de zending,” zegt moeder sussend. „Hij was zo vol over zijn Bosnegers.”

„Ik zal hem bosnegeren,” zegt Piet, maar er trekt toch een lachje om zijn mond.

„Zou ik het hondje niet kunnen kopen?”

„Kopen? Ik heb hem ook niet gekocht. Het is geen rashond, maar het is een grappig snuitertje. Ik wil hem niet kwijt.”

„Ik heb al gezegd, dat hij er bij Bakker een kan krijgen. Daar geven ze misschien wel geld toe, om er maar af te komen,” grinnikt Gerrit.

„Maar mijn dochtertje is juist zo gehecht geraakt aan dit hondje,” zegt Mooiman. „'t Kind moet daar maar maand in maand uit liggen, heeft geen broertjes of zusjes, de kame-raadjes komen ook niet meer, nu ze al zo lang ligt. . . . En wat moeten we met een jonge hond beginnen! Die bijt alles stuk, die dingen zijn door het dolle heen, dat is niets voor

zo'n ziek kind. Dit beestje is bedwaard. Het zit in de vensterbank van het raam, waarvoor Janneke ligt, het mag op zijn eigen kussen bij haar op bed liggen, ze geniet van zijn kunstjes, och, jullie begrijpen het wel."

„Of ik het begrijp," snauwt Piet. „Ik heb hem die kunstjes zelf geleerd, dunkt me. Denk maar niet, dat het zo gemakkelijk was. Kom je thuis, denk je, dat je beest je tegemoet springt en hoor je zoiets! Fraai!"

„Nou ja, als het niet anders kan, zal ik het beestje morgen na kerktijd terugbrengen," zegt Mooiman.

„Hoeft niet. Ik kom hem zelf wel halen," antwoordt Piet.

„Zoals u wilt."⁹⁰

Hoofdstuk VII

ALS HET ZONDAG IS

Wat een Zondag wordt dat! Joop komt zijn bed uit, zodra hij moeder hoort opstaan. Hij is nieuwsgierig naar wat er gisteravond gebeurde. Er werd zo druk gepraat en Piet zette zo'n keel op. Of dat tegen die vreemde man was? Joop zou het zo graag weten, maar durft niets te vragen. En moeder zwijgt er over.

Jaap is ook vroeg op die morgen. „Mag ik even naar Joop?” vraagt hij.

„Jawel,” antwoordt zijn moeder. Ze begrijpt hoe nieuwsgierig haar zoon is en vindt hem ook nogal moedig, want als hij bij Joop is, heeft hij kans, Piet te zien en die zal ook geducht boos zijn op hem. Maar Piet komt laat beneden die morgen en Joop weet nog niets.

Later gaan ze gezamenlijk naar de kerk. Dat gebeurt elke Zondag. Omdat het zo'n eind is, gaan ze op de fiets. Jaap en Joop zijn nog niet in het bezit van een karretje, maar die mogen altijd bij een der anderen achterop. Sinds Piet soldaat is, rijdt Joop graag met hem mee. Zo leuk, als de jongens van school hem zien bij zijn broer in uniform. Maar vanmorgen zit hij achter Gerrit. Piet heeft nog geen woord tegen hem gezegd. Die doet, of hij niet bestaat. Akelig, hoor! Joop had dan nog maar liever een pak voor zijn broek.

Na het eten maakt Piet zich gereed uit te gaan. Hij steekt

zijn hoofd nog even om de hoek van de kamerdeur en roept: „Ik ga dan maar. Tot straks!” Dan waagt Joop het te vragen: „Waar gaat Piet heen?”

„Hij gaat Moppie halen, dat denk ik tenminste,” antwoordt moeder. Ze twijfelt er een beetje aan. Gisteravond heeft ze nog even alleen met Piet gesproken. Toen heeft ze gezegd: „Zou je Mop maar niet bij die mensen laten? Jij moet nog meer dan een jaar in dienst blijven. Is het niet beter, dat het zieke kind er dan plezier van heeft?”

„Dan heeft u geen last meer van zijn haren, hè?” heeft hij op schampere toon geantwoord.

„Het is werkelijk geen kleinigheid, elke dag zo'n karpel vol haren, maar het is in hoofdzaak om die mensen, dat ik je aanraad, het beest daar te laten. Ik kom er niet over uitgedacht. Wij hebben aan jullie zeven gezonde kinderen en die Mooimannen hebben maar één zo'n meisje, dat altijd ziek is. Wat zal het voor die mensen zijn, als het schaap nu weer achteruitgaat, omdat ze het hondje teruggeven moet.”

„Allemaal aanstellerij en daar trek ik me niks van aan,” heeft hij gegruwd. Ze heeft toen maar niets meer gezegd, meende dat het voor Janneke een verloren zaak was. Maar nu hij weggegaan is en de kaakjes meegenomen heeft. . . . Ze begrijpt, dat hij dit gedaan heeft, want hij nam zijn tas mee. Nu hoopt ze weer voor Janneke.

„Moppie halen?” Joop weet niet, wat hij hoort. „Is Moppie dan gevonden? En waar haalt Piet hem dan vandaan?”

Moeder vertelt. Ah, nu weet Joop dus, wat die vreemde bezoeker kwam doen. Dat die man zo'n zieke kind heeft, vindt hij erg en dat dit meisje zo van Moppie houdt, dat ze hem graag wil houden, begrijpt hij best. Maar het is nu eenmaal hùn hondje. Hier hoort Moppie thuis en niet bij Janneke Mooiman. Fijn, dat Piet hem halen gaat.

Janneke ligt ondertussen op haar oude plekje met Bobbie

op zijn kussen dicht tegen zich aan. Ze weet, dat Piet Bremmer hem straks komt halen. Vader moest dat gisteravond wel zeggen. Toen heeft ze opnieuw erg gehuild. Vannacht heeft ze slecht geslapen en eten kon ze vandaag bijna niet. Het hoefde gelukkig niet ook. Moeder was daarin niet zo streng als anders. Vanmiddag heeft ze alleen maar een beetje soep hoeven te nemen. Moeder was al blij, dat dit er in bleef, drong daarom niet aan op méér eten en zegt er ook niets van, dat de beker melk onaangeroerd blijft. Nu suffen ze allebei een beetje, het meisje en het hondje. Het meisje doordat ze slaap te kort gekomen is en het hondje doet zijn gewone middagdut. Vader en moeder zitten bij de tafel. Moeder had nog gehoopt, dat het lelijk weer zou wezen en die jongen daardoor wegblijven zou, maar het weer is goed. Hij komt stellig.

Plotseling kijkt Janneke met wijd-open ogen naar buiten. Ze ziet een soldaat aankomen. Bobbie lijkt wel razend geworden. Nooit nog hebben ze hem zó hard horen blaffen en zo wild door de kamer zien springen. Vader heeft moeite, hem vast te houden, terwijl moeder de bezoeker open gaat doen. Zodra vader hoort, dat de buitendeur weer dicht is, laat hij het hondje los. Bobbie stormt op z'n baas af. Voor het ogenblik let niemand op het zieke meisje, dat tegen haar tranen vecht. Ze heeft beloofd, flink te zijn, ze wil dat ook, maar het is zo erg, dat haar Bobbie nu enkel oog voor die soldaat heeft. Ja zeker, dat is zijn baas, maar zij is toch zo goed voor hem geweest. Heeft hij haar nu helemaal vergeten? Hij vliegt tegen de soldaat op, die helpt hem een beetje, zodat hij op zijn schouder terecht komt. Daar gekomen likt hij de baas, waar hij hem maar kan raken.

„Zo, en is dat nou Janneke, die jou gevonden heeft?” Bij dat woord „gevonden” trekt er een lachje om Janneke's mond. Je kunt nogal wat vinden, als je in bed ligt.

„Moeder heeft hem opgepakt,” zegt ze. „Hij was zo koud en zo nat.”

„Ja-ja! Daar heb ik van gehoord. Dat ondeugende broertje van mij heeft heel wat op zijn geweten. Een miserabel knulletje is die Joop, hè Mop? Of was Joop braaf?”

Een aarzelend waf-waf is het antwoord. Tweemaal het woord „Joop” en „braaf” brengen hem zeker akelige dingen in herinnering. Dan springt hij van Piets schouder, gaat in de houding staan en salueert.

„O, jou kleine rakker. Nou, de baas heeft kaakjes meegebracht, hoor! Ik kon, toen ik ze kocht, niet denken, dat ik er hier mee komen zou,” laat hij er lachend op volgen. „Jij eerst een paar?” zegt hij tegen Janneke en houdt haar de zak voor. Ze neemt er twee en denkt: Die geef ik Bobbie, als hij weggaat.

„In orde, Mop! En hoe spreekt nu ons hondje? Hoe bedankt hij? Mooi zo.” Piet laat hem kunstjes doen, die ze hier nog niet hebben gezien en als de kikkerdans begint, kijken ze hun ogen uit. Mop had die op zijn manier enige malen gedaan, maar het ging lang zo mooi niet als nu en hij had er zeker zelf niets aan gevonden zonder dat kwak-kwak. Nu hij het weer keurig in de maat mag doen op Piets „kwak-kwak, kwak-kwak”, doet hij zijn uiterste best en wipt als een kikkertje door de kamer. Zelfs Janneke vergeet voor een ogenblik haar verdriet.

„Nou, koest, nou gaan we slapen,” zegt Piet dan, gaat op een stoel zitten en maakt snorkgeluiden. Moppie weet, dat hij nu ook moet doen, of hij slaapt. Vroeger ging hij daarvoor op de baas z'n schoot zitten, maar nu springt hij op z'n kussen. Welja! Hij slaapt toch zeker veel lekkerder op een bed dan op die harde knieën? Piet doet zijn ogen open en zet een zó ontuchtig gezicht, dat vader en moeder in de lach schieten. Moppie zit al weer rechtop en begint Janneke

te likken. Dat zieke kind moet wat vrolijker worden, vindt hij. Het is hier immers zo leuk, nu de baas gekomen is? Moppie meent, dat nú zijn geluk volmaakt is. Groot gelijk heeft de baas, dat hij hier komt wonen. Bij Janneke is het toch zeker veel prettiger dan bij Joop en Jaap?

„Is me dat even wat?” zegt Piet, een en al verwondering. „Die rakker weet, waar hij het best kan slapen. Moppie, kom eens bij de baas?”

Moppie komt. Waarom zou hij zijn baas dat plezier niet doen? Die heeft in elk geval nog een zak kaakjes. Moeder schenkt intussen thee en als de drie grote mensen met elkaar gaan zitten praten zonder notitie van Moppie te nemen, springt die weer op zijn fijne plekje bij Janneke, geeft haar een poot en een knipoogje. „Wij weten het samen wel, hè?” bedoelt hij daarmee. En natuurlijk wordt hij dan geknuffeld

op de manier, waaraan hij gewend is geraakt en die hem zo goed bevalt.

De twee daar bij het raam moeten echter niet denken, dat de drie pratenden om de tafel niet op hen letten. Die zien best, wat er gebeurt en ieder met eigen gedachten. Moeder denkt: Arm kind, dat is nu voor het laatst. Vader denkt: Zou die jongen niet tot andere gedachten willen komen? Hij is veel aardiger dan gisteren.

En Piet? Die heeft het moeilijk. Hij is een soldaat, die op het ogenblik vechten moet tegen zichzelf. Dat aardige hondje is van hem en hij houdt van het dier. Maar dat zieke meisje houdt ook van hem en het stumpertje heeft werkelijk niet veel plezier in haar leven. Bovendien heeft Moppie het hier beter dan thuis. Hoe fris ziet hij er uit! Die moeder van Janneke heeft eer van haar werk. Moppie's huidje is nog nooit zo mooi geweest.

„Ja, mensen, ik zit hier wel gezellig, maar ik moet eens naar huis. Vanavond moet ik weer weg, dus hebben ze me thuis ook niet te lang. Weet je wat? We zullen Mop nog eens al zijn kunstjes laten doen. Goed opletten, Janneke, dat je precies weet, hoe het moet.”

Vader en moeder kijken elkaar aan. Zou dan tòch....? Janneke denkt: Wat geeft het, of ik weet, hoe het moet? Jij neemt hem immers tòch mee?

„Goed luisteren, Janneke,” zegt Piet. „Als hij lang genoeg gesalueerd heeft, zeg ik „in orde”. Denk daaraan, hoor! Laat de stumper geen stijve poot krijgen. Als je niks zegt, salueert hij misschien de hele dag. Ja, ja, Mop, nou de kikkerdans. Zing je mee, Janneke? Kwak-kwak, kwak-kwak, kwakkerdekwak, kwak-kwak.... Kom, ik hoor je haast niet. Nog eens wij samen en dan jij alleen.”

Er komt hoop in Janneke's hart en nu is ze wel te horen. Ze kwakkwakt dapper met Piet mee en doet het daarna zonder

zijn hulp. Moppie vindt het wel goed. Hem hetzelfde, wie het doet.

Dan neemt Piet het hondje in zijn armen. „Nou, mijn gedresseerd aapje, dan moeten we maar scheiden en blijf jij voorlopig bij Janneke. Wat zeggen jullie daarvan?”

„Man,” antwoordt vader met bewogen stem, „wat ben ik je dáár dankbaar voor.”

Moeder heeft tranen in de ogen, tranen van blijdschap.

„Mag Janneke hem heus nog een poosje houden?”

„Ja. Net zo lang als ik in dienst ben en dat duurt nog ruim een jaar.”

„O, wat fij-ij-ij-ijn. . . .” Janneke zit rechtop, knijpt haar handen samen van plezier. Haar ogen stralen, er komen blosjes op haar wangen.

„Nou, Moppie, dat is dan de laatste,” zegt Piet, gooit dan de kaakjeszak op Janneke's bed. „De rest voer jij hem maar op. Niet ineens, hoor! Je moet er geen dikzak van maken, want dan kan hij niet meer dansen. En zeg, vind je goed, dat mijn broertje en zijn vriendje eens op een vrije middag komen?”

„Nou, dat zal leuk zijn, hè moeder?”

„Erg leuk. Laat die jochies maar komen, zo vaak ze willen.”

„Prachtig. Dan kan onze Jopie van de Bosnegers vertellen. Goed beschouwd heb je het aan die zwarte meneren te danken, dat jij nu langer dan een jaar mijn Moppie te logeren krijgt.”

Daar wordt om gelachen en Janneke zegt: „Ik zal wel zorgen, dat hij u niet vergeet. Ik ga hem nou ook Moppie noemen en ik praat over u met hem. Dat begrijpt hij best.”

„Dat geloof ik. Maar het zal me benieuwen, hoe hij zich nú houdt. Het geeft meestal een geduchte jankpartij, als ik

wegga. Wanneer ik het woord „kazerne” maar wat hard en met nadruk zeg. . . .”

Als dat bij je thuis al zo erg is, zal het hier nog veel erger zijn, denken vader en moeder en ze vrézen.

„Moppie,” zegt Piet, „nou moet de baas weg. Hij moet weer naar de ká-zèr-ne.”

Moppie jankt en steekt zijn voorpootjes smekend omhoog. „Nee, Mop, de baas moet heus naar de ká-zèr-ne.”

Moppie jankt nog erger, maar Piet zet hem bij Janneke op zijn kussen. „Geef me nog maar een pootje.” Dat doet Moppie, huilt nog een beetje, maar geeft dan Janneke een lik over haar neus. Ze slaat haar armen om hem heen en drukt hem tegen zich aan. En als Piet de kamer uitgaat, blijft hij stil zo liggen.

„Wat valt me dàt mee,” zegt hij achter tegen vader en moeder. „Hij is er makkelijker onder dan thuis. Ik hoef niet te vragen, of hij het hier goed heeft.”

„Twijfel daar maar niet aan. Hij wordt vertroeteld als een baby. Hij kan alleen wat verwend wezen, als je hem terugkrijgt.”

„Dan schaf ik me wel een karwats aan. Maar hoor eens, gaan jullie nou naar binnen. Hij kan wel een beetje raar doen, als ik langs het raam kom. Beter dat Janneke dan niet alleen met hem is.”

Geen nood. Janneke is zó met hem aan het stoeien, dat Moppie niets van het vertrek merkt. Wel een beetje sneu voor Piet, maar die zegt tegen zichzelf: „Jô, gebruik je verstand. Het beest heeft het daar best en dat is het voor-naamste.”

Janneke komt niet uitgepraat. „O moeder, vader, wat aller-enigst. Wat een aardige jongen, hè? U zou vragen, of ik Bobbie, ach nee, Moppie bedoel ik, een paar dagen mocht houden. En nou blijft hij nog langer dan een jaar. Jij kleine

Mopperdepop, jij mag zo heel lang bij me blijven, je weet niet eens, hoelang wel. Een jaar, dat is een reuze tijd."

„Moeder, hoor eens," zegt Janneke, als moeder haar 's avonds klaar maakt voor de nacht. „Ik heb er aldoor om gebeden, of Moppie blijven mocht."

„Wat heerlijk, dat de Heer je verhoord heeft, hè Janneke? Nu zul je zeker ook wel graag willen danken."

„Ja, moeder, maar dat heb ik eigenlijk aldoor al gedaan. Toen Piet dat zei, u weet wel, toen zei ik van binnen: Dank u wel, lieve Heer! En later deed ik het ook wel met mijn handen samen en mijn ogen dicht."

„Dan is het goed, mijn kind," antwoordt moeder.

„En weet u, wat ik zo erg graag zou willen? Ik zou zo graag wat uit mijn spaarpot willen geven voor de zending, u weet wel, waarvoor die jongens met Moppie langs de huizen gingen. Mag het, moeder?"

„Ja, hoor, dat mag! Hoeveel zou je willen geven?"

Janneke durft het niet goed te zeggen. Janneke's vader en moeder zijn geen rijke mensen en er zit niet zo erg veel in haar spaarpot. Maar vanavond, toen vader naar de kerk was, heeft moeder haar verteld van die zending onder de Bosnegers en hoe Jaap en Joop daarvoor geld wilden inzamelen en wat er toen verder gebeurd was. Janneke had toen zo'n meelij met die arme mensen en kinderen gekregen en nu zou zij er graag een gulden voor willen geven, maar ze is bang, dat moeder het te veel zal vinden.

„Nou, vertel eens op, hoeveel moet er uit de spaarpot?"

„Ik zou graag een gulden willen geven," zegt Janneke zacht.

„Best," antwoordt moeder. „Dan geef je hem aan die jongens, hè? Dan kunnen zij hem aan hun juffrouw geven. Dat zullen ze fijn vinden."

Zo gebeurt het 's Woensdags. Joop was eerst erg teleurgesteld geweest, toen Piet Moppie niet meebracht en Jaap had het ook jammer gevonden. Maar dat ze naar dat zieke meisje mochten en daar Mop zouden zien, vonden ze enig. Altijd beter dan dat ze nooit meer iets over hem hadden gehoord.

Het wordt een reuze leuke Woensdagmiddag. Moppie kende ze dadelijk! Maar in het eerst was hij een beetje schuw en wou hij liever bij Janneke zijn. Hij was zeker bang, dat Joop hem weer een touw aan zijn halsband zou doen en dat hij dan weer naar die boze boer met zijn lelijke hond zou moeten. Later draaide hij bij en wou wel met de jongens spelen. Maar hij was niet verdrietig, toen ze weer vertrokken. Dat viel Joop tegen. Die had tegen Jaap gezegd: „Je zult zien, dat hij met ons mee wil, als we naar huis gaan.” Doch hierin had ons manneke zich lelijk vergist. Mop bleef liever bij Janneke.

Nou ja, zij hebben in elk geval een gulden. Wat zal de juffrouw morgen opkijken. De eerste dag na de vakantie hebben ze de twee en vijftig centen meegebracht en moesten ze vertellen, hoe ze daaraan gekomen waren. Juf heeft het verdrietig voor ze gevonden, dat ze Moppie kwijt waren, en verder niet veel gezegd. Ze begreep dat de jongens er thuis genoeg over hadden vernomen. Maar nu zal ze niet weten wat ze hoort.

Zo is het. Juf laat ze alles vertellen over Moppie en zieke Janneke. Juf zegt, dat ze het aardig van Piet vindt, Moppie niet te hebben meegenomen en juf is erg blij met de gulden. Ze zegt, dat ze eens gauw naar die Janneke toegaat.

Dat doet ze werkelijk. Als de jongens de volgende week Woensdag weer bij Janneke komen, is ze er al geweest. En die Janneke is zo blij. . . . Juf heeft haar ook het mooie verhaal gedaan en beloofd, nog eens terug te komen.

„Net als wij,” zegt Joop. „Wij zullen nog erg dikwijls komen, hè Jaap?”

„Als het mag,” antwoordt Jaap met een blik op Janneke’s moeder.

„Ik vind het best,” zegt die. „Maar jullie moeders weten er toch wel van? Je gaat toch niet stiekem op stap?”

„Nee, hoor,” antwoordt Joop. „Dat doen we nooit meer.”

„Nee, vast niet,” zegt Jaap.

Hoofdstuk VIII

VERJAARFEEST

Het is een stralende Julidag. Blauwe lucht, zonneschijn en een fris windje, dat de warmte net genoeg tempert. En het is Woensdag. Prettig voor alle kinderen, die van hun vrije middag gaan genieten, maar wel in 't bijzonder voor Jaap en Joop. Voor hen is het vandaag een feestdag, want Janneke Mooiman is jarig. Janneke is nu negen jaar èn — ze is niet meer ziek. Het is wel wonderlijk, maar sinds die Moppie bij haar kwam, is ze steeds vooruitgegaan. Nu mag ze al bijna de hele dag op zijn, met mooi weer mag ze buiten spelen en als het zo goed met haar blijft gaan, mag ze na de grote vakantie naar school. Natuurlijk niet naar de school van Jaap en Joop. Janneke heeft haar school vlakbij. Dat treft ze.

En nu vandaag mogen de jongens direct uit school naar haar toe. Ze mogen er pannekoeken gaan eten. Is dat even wat? „Maar vlug voortmaken, hoor jongens,” heeft Janneke's moeder gezegd. „We eten gewoonlijk om kwart over twaalf. We zullen het nu om halfeen doen, maar maak dan, dat je er bent, want anders is alles op. Gelukkig is het geen heel uur lopen van hun school af. De school staat ongeveer halverwegen, dus is het van daar maar een halfuur.

„Wij doen er geen halfuur over, hè Joop?” zegt Jaap.

„Welnee, jô, wij lopen het best in een kwartier.”

Een kwartier zou wel wat erg kort zijn, maar ons tweetal

legt bijna de hele weg hollend af. Ze lopen alleen telkens een poosje langzaam, als ze buiten adem zijn en zo gebeurt het, dat ze om tien voor halfeen al om de hoek gestoven komen. Janneke wou juist aan haar moeder vragen, of ze de jongens een eindje tegemoet mocht gaan en zowaar, nu zijn ze er al. Och, och, wat hijgen die Jaap en Joop. Ze kunnen haar bijna niet feliciteren, zó hijgen ze. Maar Jaap begint toch en dan is Joop er ook bij. En een fijn cadeau hebben ze meegebracht. . . . Een grote doos flikken. „Die zijn natuurlijk van ons samen,” zegt Joop, „maar je krijgt nog wat van iemand anders en je moet raden van wie.”

„En je moet ook raden, wàt het is,” zegt Jaap.

„Hoe kan dat nou,” zegt Janneke. „Snapt u het, moeder?”

„Nee, hoor, ik niet,” zegt moeder. Ze heeft het op 't ogenblik te druk met bakken en luistert daardoor niet zo precies naar de kinderen.

„Nou, kùn je het raden?” vraagt Joop.

„Hoe kan ik nou weten, van wie ik nog wat zal krijgen en wàt het is?”

„Dat komt, omdat je pas negen bent,” zegt Joop. „Wij zijn al bijna tien.”

„Maar ik geloof tòch, dat wij het ook niet zouden kunnen raden, als wij het niet wisten,” zegt Jaap. „Het hoeft ook niet dadelijk, hoor Janneke! Je kunt er nog over denken tot we weggaan.”

„En als je het dan nòg niet weet, zeggen we het,” belooft Joop.

„Jongens, aan tafel,” roept juffrouw Mooiman.

„Jij moet buiten blijven, Janneke,” zegt Jaap. „Je moeder riep alleen de jongens.”

„Janneke heeft tòch nooit honger,” zegt Joop.

Dacht je? Janneke stuift de jongens voorbij en zit het eerst op haar stoel. De tijd is voorbij, dat ze nooit honger

had. Ze eet flink tegenwoordig. En vooral, wanneer er zo iets heerlijks is als pannenkoeken. Maar tegen die twee jongens kan ze toch niet op. Ze eet er vier. Dat is véél. Vader en moeder vinden het ook. Maar Jaap eet er vijf en Joop zes. Erg prettig voelt hij zich dan niet met zijn al te volle maag, maar hij heeft het toch gewonnen.

„Je hebt een halve aan Moppie gegeven,” zegt Jaap.

„Nee, hoor,” antwoordt Joop. Nee, een halve was het niet, maar hij gaf het hondje toch een flink deel. Die Moppie wist wel, waarom hij naast Joops stoel kroop. Dat was niet om Joop, maar om zijn pannenkoek. Anders is hij liever bij Janneke. Hij voelt zich helemaal háár hondje. En toch is hij in werkelijkheid het eigendom van Piet. Dat kan Janneke soms wel eens benauwen. Er zijn nu al drie maanden om van de tijd, die hij bij haar mag zijn. Nu ja, niet aan denken. Vandaag is het een dag om vrolijk te zijn.

Na het eten moet Janneke een uurtje op de divan liggen. In die tijd vermaken de jongens zich met Moppie. Jawel, maar ze vertellen ook stilletjes iets aan Janneke's moeder. En grote ogen dat die dan opzet. . . . En blij dat ze is. . . .

„Maar niks aan Janneke zeggen, hoor! We vertellen het pas, als we weggaan.”

Later doen ze met z'n drieën allerlei spelletjes. En ze mogen ook in de bessen tuin. Dát is pas wat. Geweldig, zoveel bessen ze bij Mooiman hebben. Rode en witte aalbessen, maar ook kruisbessen. Die vinden ze het lekkerst. Van die grote, dikke, rijpe kruisbessen. . . .

Doch aan alles komt een eind, ook aan de verjaardag van Janneke. En wanneer de jongens klaarstaan om weg te gaan, weet Janneke nog niet wat het is en van wie ze het zal krijgen, dat laatste verjaardagsgeschenk. Ze wil het liever niet vragen ook, omdat ze meent, dat het een voor-de-gek-houderijtje van de jongens is. Maar dan zegt Joop:

„Nou, Janneke, kun je het al raden?”

„Nee, hoor, ik geef het op,” zegt ze.

„Het is een cadeautje van Piet.”

„Van Piet? Wat dan?”

„Moppie!”

„Hè? Hoe bedoel je dat?”

„Nou, dat Moppie vandaag jouw eigen hondje is geworden.”

„O — nee — heus?”

„Ja, echt waar. Hij is een verjaardagscadeautje voor jou. Dat heeft Piet zelf gezegd.”

Nu breekt Janneke's vreugde daverend los. Moppie háár hondje! Helemaal van háár! Aan niemand hoeft ze hem meer af te staan.

„En hij kan nog erg lang leven,” zegt Jaap, „want hij is pas twee jaar.”

„Twee-en-een-half,” verklaart Joop, „maar hij kan makkelijk vijftien worden.”

„En misschien wel zestien ook.”

„Ik ben zo blij, zo héél erg blij,” zegt Janneke, als de jongens vertrokken zijn. „Ik heb er wel eens om willen bidden, of ik Moppie voor altijd houden mocht. Maar ik durfde niet. Het zou net zijn, of ik nooit tevreden was, dacht ik.”

„Daar zou het wel wat op geleken hebben, hè?” zegt vader.

„Maar danken durf je toch zeker wel, hè?” vraagt moeder.

„Ja, moeder, ja, want dat mag natúúrlijk!”

„Zéker, kind, dàt mag.”